

FRANÇA MARCA EL CAMÍ

n° 185 - abril 2023 - donatiu 2 euros

Editorial	pàg 3	Pensionistes: No a la 2ª fase de la reforma	pàg 12-13
Pàgines centrals	pàg 14-15	Dona: Balanç del 8M	pàg 16
França marca el camí		LGBT: Es deia Iván!	pàg 17
Economia:	pàg 4-6	In memoriam: Guillem Agulló, ni oblit ni perdó!	pàg 18
Crisi financera. Caiguda del Silicon Valley Bank		Memòria històrica	pàg 19-21
Sindical	pàg 6-10	Trotskistes jornalers. <i>Columna de la muerte</i> a Badajoz	
Eleccions ensenyament Catalunya: avança CGT		Internacional	pàg 22-28
Madrid: En defensa de la sanidad pública		Putin i la revolució; Armament a Ucraïna i despesa militar; Bombardeig israelí a Siria.	
Repressió	pàg 11	Suplement: Catalunya. Recuperem els carrers.	
"A per totes" Lleida			

As Bestas (Les bèsties), Dirigida per: Rodrigo Sorogoyen

Que *As Bestas* és un film bestial no és un joc de paraules. Ho afirmen la majoria dels entesos en aquest tema del setè art, i ho reafirmem nosaltres, que som uns admiradors afeccionats.

I ho és perquè encerta l'enfocament del tema que tracta, de gran actualitat. Perquè encerta els actors que desapareixen rere els seus personatges i es mengen la pantalla. Perquè encerta el paisatge, l'ambient i el clima de tensió. I al costat d'aquesta coctelera d'encerts de bon cinema volem fer-li un retret al director: cal que sigui tan llarga? 2 hores i 17 minuts és un temps excessiu inclús quan està ben aprofitat com és el cas.

Parlem del tema: basat en fets reals, recrea la història d'una parella d'holandès i alemanya -Martin Verfondern i Margo Pool- que a finals dels anys 90 van arribar a una aldea gallega on només hi quedava una família, la resta havien emigrat. El dret d'ús i accés als beneficis d'un monte comunal provoca l'enfrontament entre els veïns, els tribunals donaran la raó als nouvinguts i l'odi propiciarà una tragèdia que va sortir als diaris l'any 2010.

Sorogoyen converteix en francesos a la parella i trasllada la disputa al permís d'instal·lació d'un parc eòlic. Dues concepcions antagòniques d'entendre la vida fora de les ciutats suposen conflicte, aquesta dicotomia està molt viva a les zones buidades del món rural on han arribat nous pobladors que volen viure en pau amb la natura però que inevitablement entren en guerra amb els veïns que ja hi eren, per les diferències culturals i econòmiques, però sobretot pel xoc entre les il·lusions dels nous pobladors i les necessitats dels autòctons. Il·lusió i necessitat no són sinònims, si no es fa un gran esforç transiten per vies diferents, es desconeixen, es fan por i desperten l'odi.

Parlem dels actors: sublimes, especial menció als dos germans Xan i Lorenzo Anta, els actors Luís Zahera i Diego Anido s'identifiquen amb una ruralitat tradicional i explosiva, acostumada tant a patir que només s'escolta les seues pròpies vísceres, una ruralitat tan abandonada que només té enemics. Impressiona veure'ls en la pantalla de tant verídics.

Parlem del magnífic ambient de thriller, de la tensió a foc lent i sostingut, de la música que se't clava a dins, del que alguns diuen que és un plantejament de western: suposem que per les ganes de revenja primer i per la recerca de justícia després, o perquè la disputa està centrada en la possessió del territori

Un apunt per als qui no heu sentit mai parlar de la festa «A rapa das bestas» que es fa a Galícia a inicis de juliol, diuen que des del segle XV: ajunten cavalls salvatges en

un recinte tancat i els retallen les crineres per millorar-los la higiene, és un espectacle de lluita cos a cos entre l'home i el cavall, a major glòria del poder de l'home i que acaba bé perquè els animals són retornats a la llibertat. El perquè d'aquest apunt es respon quan es visiona la pel·lícula.

Volem fer alguns suggeriments per a que penseu (o no) després de visionar-la: sou dels que heu identificat la primera part del film -uns T! del mateix- amb un món on són els homes els que decideixen com relacionar-se? i heu vist emergir les dones en la segona part canviant les sinèrgies? O pel contrari sou dels que heu vist una part trepidant i magnífica que decau els darrers 40 minuts amb el canvi de ritme?

I acabem: qui de tots són *Les bèsties* que donen títol al film?

França: guerra oberta contra Macron

El 16 de març, Macron aprovava la reforma de les pensions per decret, un cop vist que no tenia assegurada la majoria en l'Assemblea Nacional per fer-ho. L'edat de jubilació es pujava dels 62 als 64 anys i els anys de cotització de 42 a 43. Macron tira pel dret intentant imposar fets consumats, però no és senyal de fortalesa, sinó de debilitat. Una debilitat que es torna a expressar el 20 a la moció de censura que supera només per 9 vots.

La maniobra de Macron amb el recurs al 49,3 creia que minimitzaria les conseqüències d'aquesta fugida endavant, sense imaginar que provocava la indignació i esperonava la mobilització. Només faltava, que el Govern incrementés la violència policial sobre les mobilitzacions. La lluita sindical i social contra Macron i la seva llei no afluixa, amb molta presència de la joventut. El rebuig al decret de pensions del Govern creix i a les enquestes cau el suport a Macron a mínims, per sota del 30%. Mentre prepara noves lleis sobre immigració, habitatge i atur, que també provoquen un fort rebuig social.

El dijous 23 es feia la novena jornada de vaga general amb fortes vagues i 3'5 milions de manifestants amb prop de 300 convocatòries a tot el territori... Les manifestacions del dissabte 25 tornaven a omplir els carrers de totes les grans ciutats. El mateix cap de setmana, una manifestació a l'interior amb 30.000 persones protestaven contra l'intent de privatització de l'aigua subterrània, i va ser molt reprimida amb més de 200 ferits. El 28 es feia la desena jornada de lluita, amb incidència una mica menor aquest cop al transport, el comerç i la recollida de brossa. La pròxima jornada està convocada pel 6 d'abril.

La unitat sindical, amb la intersindical que agrupa a 8 centrals sindicals, permet un moviment molt massiu. Però, fer un pas decisiu en la lluita

contra el govern comporta la necessitat de dotar-lo d'estructures de suport localitat a localitat, empresa a empresa, universitat a universitat que coordinades i amb la intersindical puguin decidir un pla de lluita.

França és, sens dubte, el lloc més avançat en la lluita contra els plans capitalistes, per l'amplitud de la lluita contra el decret presidencial de reforma de les pensions. A Anglaterra, les mobilitzacions són al transport i a l'ensenyament, demanant pujades de sous contra una inflació que supera el 10%, i han sigut històriques des de les lluites contra Thatcher. També a Alemanya, grans mobilitzacions exigien la recuperació del

poder adquisitiu dels sous. A Grècia, el 8 de març es vivia la vaga general més gran i unes grans manifestacions contra el deteriorament dels serveis públics i en protesta contra l'accident del 28 de febrer que va provocar 57 morts. La reivindicació immediata pot ser diferent, però la lluita obrera respon al mateix problema de fons: impedir que la crisi es descarregui sobre els i les treballadores.

A l'estat espanyol els i les treballadores miren amb enveja i admiració la gran lluita francesa. La comparació no s'aguanta: CCOO i UGT acaben d'avaluar una nova retallada a les pensions, i han dinamitat una lluita comuna contra la pèrdua del poder adquisitiu de sous i pensions. **Si el**

gran capital, a vegades com ara, no té gens de pressa en desfer-se de governs de l'esquerra institucional (PSOE i IU/Podemos) és perquè sense ser les seves opcions polítiques, permeten contenir la ràbia social amb la col·laboració directa dels grans sindicats.

Cal articular la resposta també aquí unint, com a França, des dels joves als treballadors i pensionistes, encapçalats en el nostre cas pels sindicats combatius.

01/04/2023

LI

Crisi financera

Les paraules sobre l'estabilitat financera que no deixen de repetir tots els dirigents polítics i bancaris no poden amagar el terror a un nou crack del sector financer. La fallida de 4 bancs Nord americans, seguit de la fallida del Credit Suisse i connectant amb la caiguda de més del 8% del valor del Deutsche Bank, un dels grossos, ha fet saltar totes les alarmes. Les borses han viscut diverses sessions de pèrdues generalitzades. No sabem si les mesures aplicades per la RF i el BCE tapanen aquesta esquerra, però, ni de lluny, la crisi del sector financer està resolta. La qüestió no és saber si hi haurà un altre esclat en el sector financer, sinó quan i quina serà la baula més feble per on comenci. I, sobretot, si serà de dimensions prou grans per arrossegar tot el sector productiu al darrere en una nova depressió.

Els dirigents del BCE i la RF intenten la quadratura del cercle davant l'estagflació. El seu debat és què fer: si deixar una inflació que segueix molt elevada 8'6% (fa un any estava al 5'9%), i també la subjacent: i 5'3% a la zona euro, i als Estats Units 6% inflació i 5'5% subjacent. A la lògica monetarista, si opten pel control de la inflació amb la pujada de tipus d'interès que freni l'accés al crèdit, amenaça una recessió, i de fet, han ajudat a precipitar la crisi bancària, que en intentar evitar la inflació, han escapat a tot control.

El problema és de fons, de la massa de capital enorme que busca on fer guanys, i que, davant la baixada de la taxa de benefici dels sectors productius infla bombolles en el sector financer (bancs, accions, paper moneda, bons...) que en un moment o un altre esclataran, com ho va fer la bombolla immobiliària i els crèdits associats el 2008. El volum d'aquest capital parasitari no ha deixat de créixer, si el 2000 el capital financer movia 51 bilions d'euros, vint anys després mou quasi cinc vegades més, i suposa tres cops el PIB mundial. Per això, els moviments d'aquests enormes capitals fan caure les borses i els valors dels grans bancs en el mateix moment en què aquests estan fent beneficis rècord i es preparen per donar sumes milionàries als seus accionistes. Tot mentre les famílies obreres veuen com no arriben a final de mes, i cauen els estalvis a la meitat en un any per la pujada de preus, sobretot dels aliments.

A la crisi del 2008, es va fer famosa la frase «massa gran per caure», que va ser la pantalla per un robatori majúscul de diners públics. El principi intenta convèncer que deixar caure un banc o una gran empresa «massa gran» podia arrossegar el conjunt de l'economia i que «pel bé comú», era millor posar els diners públics necessaris per reflotar-la i recuperar els guanys. Amb aquesta trampa es va fer el rescat bancari, és a dir, salvar els guanys dels grans capitals a costa d'un endeutament massiu que pagarem tots i totes. El missatge era clar, si ets dels grans, pots fer el joc que vulguis, encara que sigui de molt risc, és a dir, amb molts guanys ràpid, si venen mal donades ja vindrà l'estat al teu rescat. La veritable fórmula aplicada era: els beneficis són privats i les pèrdues són públiques.

El deute públic ha continuat creixent aquests anys de pandèmia i guerra i ja arriba a l'1'5 bilions a l'estat espanyol. La Unió Europea comença a exigir que s'acabin les polítiques d'ajuts públics i comencin novament les retallades i plans d'ajustament. Hi ha diners pels bancs i els grans capitals, no per la població treballadora.

Per això, a ningú pot sorprendre que aquesta crisi financera vingui en moments en què les grans empreses estan fent beneficis rècord.

La caiguda del Una altra expres

El divendres 10 de març es va produir la fallida del Silicon Valley Bank. Va desfermar un terratrèmol durant tot el cap de setmana i una forta caiguda de les cotitzacions dels bancs en les borses de tot el món. Un nou senyal d'un capitalisme imperialista en crisi crònica. Sigui com sigui el desenllaç d'aquest episodi, els grans capitalistes intentaran que siguin la classe treballadora i els pobles del món qui paguin els plats trencats.

El Silicon Valley Bank era una entitat financera especialitzada a finançar a empreses tecnològiques, tan grans corporacions com les més petites i emergents «startups». Era el banc número 16 en grandària als Estats Units. La seva fallida és la segona en grandària en tota la història dels Estats Units (la major, el 2008 va ser la de Lehman Brothers, en el pic agut de la crisi en aquell moment).

Més de la meitat de les empreses tecnològiques de la regió del Silicon Valley en l'estat de Califòrnia, tenien diners dipositats en aquest banc, entre elles la immensa majoria de les denominades «startups».

Davant els rumors sobre la caiguda del banc, es va produir una allau entre dijous i divendres passat, en el que es van retirar 42.000 milions de dòlars. Finalment, la Reserva Federal ianqui va acabar declarant la

Silicon Valley Bank. Recessió de la crisi capitalista

fallida. La Corporació Federal d'Assegurances de Dipòsits dels Estats Units, entitat estatal, va quedar com a «liquidador» i a càrrec dels 175.000 milions de dòlars en dipòsits. El problema era que els dipòsits només estan garantits fins a 250.000 dòlars per compte, cobrint només al 7% d'aquests.

Per què hi havia tants dipòsits voluminosos en els comptes del Silicon Valley Bank? Perquè la majoria pertanyia a noves empreses tecnològiques, les anomenades «startups». Una «startup» és una empresa nova, en general petita que, per situar-se en la rúbrica de les noves tecnologies, aspira a créixer molt ràpidament. Recorren al capital de tercers, siguin especuladors, altres empreses grans o bancs. Moltes vegades, les «startups» tenen dificultats per aconseguir finançament dels bancs més tradicionals, ja que no compleixen els requisits de seguretat. El Silicon Valley Bank era un banc especialitzat a donar aquests crèdits de «risc».

Les startups no solen tenir molts ingressos: paguen als seus empleats i altres factures amb l'efectiu que recapten venent accions als inversors de risc. I guarden els diners excedents en algun lloc. Moltes d'elles ho tenien en comptes del Silicon Valley Bank, ja que era aquest mateix banc el que els havia atorgat préstecs que altres bancs més importants els havien negat.

Una bombolla que es desinfla

El que ha passat ha estat un nou capítol dels típics esclats de bombolles especulatives. El 2021, aquestes empreses tecnològiques de capital de risc havien obtingut finançament per 330.000 milions de dòlars. Tot en un context on, després de la pandèmia, s'expandien acceleradament. Però, després va succeir que els seus negocis no van resultar tan rendibles, i van començar a acovardir-se (una de les manifestacions d'això és l'acomiadament de centenars de milers de treballadors de totes les empreses del sector tecnològic). Al mateix temps, la Reserva Federal va començar a pujar la taxa d'interès per tractar de baixar la inflació, encarint el crèdit.

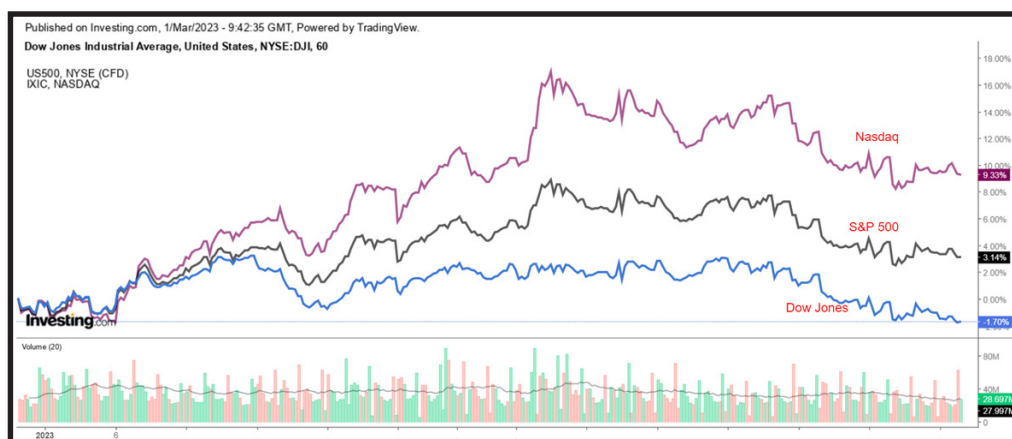
El Silicon Valley Bank, per la part seva, havia col·locat en bons del Tresor a 40 anys els dipòsits que tenia en el seu poder. Quan la Reserva Federal va pujar la taxa d'interès, els vells bons, amb taxes més baixes, van perdre valor i la seva

cotització va començar a caure. Els dipositants de les empreses tecnològiques, en enfrontar-se al fet que els seus negocis no eren rendibles, van tractar de retirar els diners dels bancs. Però el banc no podia pagar-los: només tenia aquests bons devaluats com a contrapartida. El Silicon Valley Bank va tractar de vendre les seves pròpies accions per a recaptar efectiu, però aquestes també van començar a caure. Aquí es va donar l'allau i la fallida.

La fallida del Silicon Valley Bank és una conseqüència de la pujada de tipus d'interès de la Reserva Federal, que amb l'objectiu de baixar l'alta inflació ianqui, està disposada per a això, a avançar cap a una recessió. Amb altes taxes, els diners són més cars i escassos, i això desferma allaus com la que va acabar amb el Silicon Valley Bank. Però, també és conseqüència que s'està desinflant la bombolla especulativa de les empreses tecnològiques, i cada inversor tracta desesperadament de rescatar els seus diners.

Bancs sense control

Una pregunta pertinent és perquè es va permetre al Silicon Valley Bank tenir aquesta exposició al risc, jugant amb els dipòsits dels seus clients dipositant-los en bons que van acabar perdent valor. La resposta és que, el 2015, el govern de Donald Trump havia desmuntat gairebé totes les regulacions que s'havien creat en la crisi de 2008 per evitar que això tornés a succeir. Va ser justament Greg Becker, el president del Silicon Valley Bank, el principal llobysta al Senat ianqui perquè es reduïssin les regulacions als bancs amb capital menor a 250.000 milions de dòlars (en aquest moment tot banc amb actius superiors a 50.000 milions de dòlars estava sotmès a forts controls). En flexibilitzar-se els controls, centenars de bancs, entre ells el Silicon Valley Bank, van quedar amb les mans lliures per a tota mena de maniobra especulativa.

La fallida del Silicon Valley Bank ha afectat un gran nombre d'empreses tecnològiques de diversa grandària, que, si no recuperen els seus diners, no estan en condicions si més no de pagar els salaris d'aquest mes. Tal és el cas de Roku (dispositius de streaming de baix preu), Circle (tecnologia de gestió de pagaments electrònics), Roblox (plataforma de jocs en línia), BlockFi (prestador de criptomonedes), Compass Coffee (cafeteria en línia), Camp (botiga de joguines en línia), Axsome Therapeutics (farmacèutica), Rippling (gestió de pagaments), entre les més importants.

Primer pas cap a un altre crack?

La caiguda del Silicon Valley Bank és, sens dubte, la que va fer més soroll. Però prèviament ja s'havia produït la fallida del banc especialitzat en criptomonedes Silvergate i aquest dilluns la mateixa Reserva Federal va haver de declarar el tancament del Signature Bank.

El dilluns van caure les cotitzacions de tots els bancs en les principals borses del món, temen un efecte contagi. Comencen a aparèixer ramificacions d'afectats fora de l'àrea de les empreses del Silicon Valley. Empreses tecnològiques d'Israel i l'Índia apareixen involucrades. També a Gran Bretanya, on va transcendir que l'HSBC hauria adquirit la sucursal britànica del Silicon Valley Bank per només una lliura esterlina.

Buscant evitar que el pànic s'estengui, va haver-hi un comunicat conjunt de la Reserva Federal, el Departament del Tresor i la Corporació Federal d'Assegurances de Dipòsits, garantint que tots els dipòsits serien pagats. El mateix president ianqui Joe Biden va haver de sortir a defensar el sistema bancari, plantejant que hi hauria noves regulacions, tema difícil d'implementar amb l'actual composició del Congrés nord-americà. No obstant això, cap d'aquests anuncis va aconseguir portar tranquil·litat, i al tancament dels principals mercats d'aquest dilluns seguia la incertesa.

innombrables situacions d'aquest tipus, moltes de les quals van acabar en crisis agudes globals. I, que en tots els casos van començar per l'esclat de bombolles especulatives generades per guanys ficticis, davant el fet concret que en el capital productiu les taxes de guanys segueixen a la baixa. Hi ha bilions de dòlars col·locats en l'especulació financera, borsària, immobiliària, en negocis de la nova tecnologia totalment sobredimensionats o en el puja i baixa de les criptomonedes. Que en qualsevol moment pot esclatar. I després, com sempre, es tractarà que la crisi la paguin els treballadors i els pobles sotmesos del planeta.

Tot això, no és sinó una mostra més de per què el capitalisme no va a més, ja que només té per oferir crisi, fam, misèria i saqueig. És més necessari que mai que governin les i els treballadors, en el camí cap al socialisme.

13/3/2023

*José Castillo,
dirigent d'Izquierda Socialista,
secció argentina de la UIT-QI*

Eleccions sindicals a Gran creixer que cal trans

El passat 14 de març es celebraven les eleccions sindicals del personal docent de l'educació pública no universitària de Catalunya. Els resultats d'aquestes, suposen entre d'altres coses un salt important de la representació i expansió de la CGT Ensenyament que entra a la mesa de negociació sectorial. Ara, cal que aquest salt en vots es pugui traduir en un salt en l'organització de base als centres de treball i en un enfortiment de la mobilització.

La baixada de la participació general en aquestes eleccions en relació a les del 2019 (del 42% al 38%) segurament es pot explicar pel creixement del nombre de professorat cridat a votar (s'ha passat de 81.040 a 90.970) i per la proximitat de les eleccions anteriors a l'1 i 3 d'octubre del 2017 i a que la qüestió nacional estava molt més present en tots els àmbits. El 2019 va significar la irrupció de la Intersindical-CSC, que passava de 0 a 47 delegades i 4.295 vots, així com un fort augment de vots a l'USTEC. Amb el reflux del procés, la baixada de la participació provoca que la Intersindical-CSC retrocedeixi a 3.470 vots i perdi 15 delegades, quedant-se en 32. També la USTEC perd 2.700 vots i una delegada, però torna a guanyar àmpliament les eleccions, amb 11.884 vots i 161 delegades, mantenint una hegemonia molt important a nivell de tot el territori.

Creixement de la CGT per transformar en organització

ÚLTIMA HORA
El 29/03/23, excel·lents resultats de CGT a l'Ajuntament de Barcelona: 1ª força a l'Institut de Serveis Socials, a Laborals Tècnics i a Ensenyament i 4ª a funcionaris.

SINDICAL

Aquestes eleccions venien precedides per la lluita interina per la seva estabilització (contra l'acord que havien signat CCOO i UGT) i per les mobilitzacions i vagues unitàries del passat curs, per revertir les retallades i que van suposar l'acord signat entre sindicats i Departament a inicis de setembre. Tant CCOO com UGT, tot i perdent en vots respecte del 2019, pugen en delegats: CCOO puja de 58 a 69 i UGT de 24 a 26.

L'altra dada rellevant en termes generals seria que el vot s'ha polaritzat: per la dreta el canalitza Aspepc (sindicat corporatiu de professors de secundària) que obté 6.130 vots i 81 delegats, desplaçant a CCOO del segon al tercer lloc. L'Aspepc, quasi duplica els seus vots i delegats del 2019: 3.983 vots i 43 delegats. Aquesta pujada del corporativisme a secundària està lligada al discurs de més ordre i disciplina, però no es percep a primària, a on candidatures corporativa com la d'ANPE o CSIF no obtenen cap resultat significatiu.

Per l'esquerra és la CGT la que també quasi duplica el nombre de delegades i passa a ser la 4ª força a nivell de tota Catalunya. Passa de 2.358 vots de fa quatre anys als 3.327 d'enguany, el que suposa una pujada del 41% i en delegades, de 24 a 43. Una part d'aquest vot molt probablement està relacionat amb el bon treball fet en defensa de les interines, i de la feina i acció sindical d'aquests darrers mesos i cursos intentant organitzar i mobilitzar a les treballadores. Al passar del 10% en elecció de delegats/des la CGT entra per primer cop a la mesa de negociació sectorial. Un altre element qualitatiu és l'expansió territorial ja que s'obté representació a 11 dels 12 serveis territorials (queda fora per pocs vots dels de Girona) convertint-se en 3ª força a Tarragona, Barcelona Comarques

i consolidant-se com a tal al Baix Llobregat, que torna a ser el territori on es treuen els millors resultats apropant-se a CCOO i USTEC i situant-se com a primera força sindical a localitats com El Prat, Viladecans, Gavà i Vallirana.

Aquest creixement és també resultat d'anys de treball fet per companyes i companys (algunes d'elles també militants de Lluita Internacionalista) i que cal reivindicar i valorar. Tant perquè mereixen aquest reconeixement personal com per aspectes de la línia sindical mantinguda i que caldria no oblidar: la solidaritat entre territoris i de classe, el treball constant i la prioritat per construir des de baix i enfortir els organismes de base del sindicat i del conjunt de les treballadores.

El creixement en vots, delegades i l'entrada a la mesa de la CGT és una oportunitat per fer un salt sindical a on realment és més important: l'increment en l'organització de base dels i de les treballadores i que permeti mobilitzacions més participatives i, per tant, més fortes. Però per fer-ho cal que el sindicat sàpiga gestionar de manera adequada aquest increment de recursos i aquesta expansió territorial. D'altra banda, els boníssims resultats obtinguts recentment per la CGT a l'Ajuntament de Barcelona i diferents col·lectius sanitaris corroboren que el sindicat podria esdevenir l'alternativa que cada cop més gent busca a CCOO i UGT. En aquest sentit, **cal que CGT Catalunya sàpiga gestionar aquest creixement i unir totes les lluites i vagues que ja convoquen els seus sindicats a nivell sectorial.**

Pedro Mercadé Toro
Delegat ensenyament públic

Juntres de personal docent 2023																				2019								
	Consorci d'Educació Barcelona		Girona	Lleida	Tarragona	Barcelona Comarques		Terres de l'Ebre		Baix Llobregat		Valles Occidental		Maresme - Valles Oriental		Catalunya Central		Alt Pirineu i Aran		Penedès	Catalunya	Catalunya						
	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.				
Electors / electores	10606		11474		5601		7719		6946		3003		9784		11459		10741		5900		1170		6567		90970		81040	
Vots emesos	3962		3804		3114		3084		2984		1419		3483		3782		3799		2397		683		2405		34916		34685	
Vots vàlids	3939		3777		3073		3063		2953		1410		3456		3759		3778		2384		671		2383		34646		34596	
% Participació	37.36%		33.15%		55.60%		39.95%		42.96%		47.25%		35.60%		33.01%		35.37%		40.63%		58.38%		36.62%		38.38%		42.80%	
Vots nuls	23		27		41		21		31		9		27		23		21		13		12		22		270		89	
Vots blancs	101		68		161		71		84		17		77		80		111		101		19		60		950		455	
Candidatures	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.	Vots	Rep.
ANPE	120	0	-	-	135	0	127	0	-	-	51	0	173	2	114	0	-	-	-	-	-	-	-	-	720	2	462	2
ASINPRE	168	0	-	-	49	0	-	-	114	0	-	-	61	0	47	0	46	0	-	-	-	-	-	-	485	0	-	-
ASPEPC SPS	638	7	717	9	618	7	736	9	380	5	169	4	482	6	638	9	644	7	497	7	124	4	487	7	6130	81	3983	43
CCOO	723	8	583	7	463	5	211	3	691	8	139	3	662	8	690	9	424	5	341	5	99	4	276	4	5302	69	5446	58
CGT	487	6	119	0	238	3	234	3	393	5	78	2	561	7	478	6	291	3	160	2	68	2	273	4	3380	43	2358	24
COS	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	121	0	-	-	83	0	-	-	-	-	204	0	-	-
CSIF	-	-	-	-	-	-	68	0	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	68	0	196	2
INTERSINDICAL-CSC	261	3	374	5	190	2	161	2	155	2	69	0	239	3	230	3	407	5	175	3	41	1	168	3	2470	32	4295	47
UGT	232	3	120	0	175	2	167	2	289	3	194	4	273	3	184	0	385	4	-	-	47	2	218	3	2284	26	2494	22
USOC	45	0	83	0	-	-	-	-	-	-	163	3	59	0	-	-	240	3	102	0	-	-	77	0	769	6	310	4
USTEC STES	1164	14	1713	22	1044	12	1288	16	847	10	530	11	869	10	1177	16	1230	14	925	14	273	10	824	12	11884	161	14597	162
TOTAL	3838	41	3709	43	2912	31	2992	35	2869	33	1393	27	3379	39	3679	43	3667	41	2283	31	652	23	2323	33	33696	420	34141	364

Madrid

La nova Marea Blanca: balanç i perspectives

A Madrid s'està vivint un moment transcendent. Les darreres grans manifestacions de centenars de milers de persones en defensa de la Sanitat Pública no han caigut del cel. Fa dos anys que reclamem als nostres barris perquè posin més metges i es mantinguin els horaris; per no haver d'esperar 15 o 20 dies perquè et vegi un professional. La medicina de família i la pediatria estan sent destrossades amb la mirada posada en la seva privatització o desaparició. El propòsit d'aquest article és analitzar les causes del gran descontentament social; les claus d'aquesta protesta comparades amb la Marea Blanca de 2012-2013 i les propostes del sindicalisme social en aquests nous temps.

La segona Marea Blanca

El 13 de novembre de 2022 i el 12 de febrer de 2023 vam viure multitudinàries manifestacions a Madrid. Des de tots els punts de la ciutat, van desfilar centenars de milers de persones fins a arribar al centre. Hi havia de tot. Gent gran, joves, famílies senceres, columnes sanitàries amb bates blanques, etc. També es percebia una barreja de grups socials: classe treballadora, classes mitjanes, professionals, estudiants, jubilats, etc. En realitat hi havia representació de diferents ideologies, des de l'esquerra, l'anarquisme, fins a moltes persones moderades que deien haver votat el PP o Ciudadanos.

La nova Marea Blanca es va originar al començament de l'any 2021. Madrid compta amb 430 centres de salut i 37 SUAP (Serveis d'Urgències d'Atenció Primària). Els SUAP van ser tancats per ordre del Govern del PP per tal d'enviar les infermeres al *Zendal* o al *Wizink Center* a vacunar la població o cobrir l'hospital fantasma que anomenem el *Zendal*. Després dels confinaments a causa de la pandèmia, han anat desapareixent serveis d'Atenció Primària i no s'han obert els SUAP; l'escassetat de metgesses i metges o pediatres és alarmant, fins al punt que nombrosos centres ja no tenen servei a les tardes. La intenció del Govern d'Ayuso és afeblir l'atenció primària tal com va ser concebuda el 1986 amb l'aprovació de la Llei General de Sanitat. Segons va avançar Ruiz Escudero (Conseller de Sanitat), volen convertir l'atenció primària en un servei de videotrucades i atès exclusivament per infermeres. Sense metges de família ni pediatres! Una cosa així com un restaurant sense cuiners. Es tracta d'un fet gravíssim, ja que la Primària és la primera línia d'atenció al pacient; de prevenció i cura de malalties cròniques; més encara, és l'essència d'un Sistema Sanitari humà i sostenible. Però, què demanarem a un govern

que ha deixat morir milers de persones grans a les residències públiques, sense el consol de les seves famílies, sense respiradors o cures pal·liatives?

Els sectors més afectats són les classes treballadores que no poden pagar assegurances mèdiques. Per això les primeres protestes van prendre cos als barris obrers de Madrid com Carabanchel, Latina, Villaverde, Tetuán, Arganzuela, Usera, Ciudad Lineal, Vallecas... i a alguns pobles com Fuenlabrada, Getafe, el corredor d'Henares, Leganés, Pinto i Móstoles. Els veïns es van començar a concentrar a les portes dels seus centres de salut davant la falta de metgesses i metges de família o pediatres. A aquestes accions van seguir altres com els tancaments, les vagues i les manifestacions que van culminar amb les grans manifestacions del 13N i 12F. Multitudinàries mobilitzacions on els grans protagonistes van ser la població en conjunt.

Bé és cert que, a les manifestacions hi havia centenars de bates blanques. Però, a diferència de la Marea Blanca de 2012-2013, on la majoria eren els treballadors sanitaris, aquesta mobilització ha estat protagonitzada per la ciutadania, tant recolzant les reivindicacions dels metges com exigint el funcionament normal dels seus centres de salut i la reobertura dels SUAP. Els professionals del sector es van posar en vaga indefinida després de molts mesos de concentracions barrials. Crec que aquesta diferència té una explicació. La Marea Blanca de 2012-2013 sorgeix per les mesures d'austeritat, les retallades socials i les grans privatitzacions; és filla de la llarga onada del 15M. Mentre que la segona Marea Blanca és la conseqüència de diversos mesos de pandèmia i desmantellament de l'Atenció Primària. La primera va ser una gran explosió, la segona és fruit d'un treball pacient de centenars d'activistes socials.

La Sanitat Pública es dessagna

El Sistema Sanitari públic espanyol està ferit de mort. A la Comunitat de Madrid portem patint 20 anys de retallades i privatitzacions. Cadascuna de les crisis que hem viscut a nivell mundial s'han saldat amb noves retallades i plans més audaços—per part del PP i el sector privat—de transformar el servei públic de la salut en un negoci. El capitalisme està arrasant i impregnant la lògica del benefici en lloc del bé comú. La mercantilització és un procés històric i mundial que, en forma neoliberal, sembla imparabile. Només grans mobilitzacions, lluites i la pressió sobre les organitzacions, partits i governs ho podrà evitar. Cal un impuls unitari que neixi de la societat i obligui els estats a invertir més diners en

els sistemes de salut, per adequar-los a les necessitats actuals (envelliment de la població) així com a les contingències (pandèmia) i necessitats futures (canvi climàtic, revolució tecnològica, investigacions per lluitar contra el càncer i altres malalties...).

La pandèmia del coronavirus ens ha ofert totes les cares. Mentre que la comunitat científica és capaç de treure unes vacunes en un temps rècord, milions d'éssers humans van morir en condicions miserables, i les grans empreses de la indústria farmacèutica, els laboratoris i els fons d'inversió especulaven amb les vacunes. I és que les patents són com diamants en aquests temps de crisi. Una garantia per decidir sobre les nostres vides i obtenir beneficis ingents com van fer Pfizer, Moderna, Astrazeneca o Johnson & Johnson. La poderosa indústria farmacèutica és un tinglat compost per fons d'inversió i empreses que controlen la indústria farmacèutica en termes d'oligopoli.

Per això quan diem que la Sanitat Pública es dessagna, no ens referim només al Govern d'Ayuso i el PP; ni a les pràctiques corruptes o a la seva absoluta indiferència al patiment de la població. Hem d'anar més al fons; doncs si bé és cert que amb el PP els problemes augmenten, no ho és menys que, en altres comunitats, es viuen problemes semblants. La tendència de l'esquerra a posar el focus només en Ayuso o el PP reflecteix una incomprensió del procés de desmantellament d'allò públic que va paral·lel al procés d'acumulació capitalista. D'altra banda, exigeix d'iguals responsabilitats els governs que no són del PP, com per exemple a Catalunya i Andalusia. Per exemple, quan es diu (i no ho diu només el PP) que cal donar suport a la col·laboració público-privada, s'està recolzant la inversió de capital en els serveis públics sanitaris. No hi ha una sola comunitat autònoma a Espanya que rebutgi aquesta fórmula! A través d'ella la Comunitat de Madrid dedica un 23,2% del pressupost a col·laborar amb les fundacions privades i un 52,8% per pagar a la indústria farmacèutica. Per la porta del darrere, durant 20 anys, s'ha venut com a «col·laboració» el que en realitat és un lliurament o transferència de recursos públics a empreses com Quirón Salud

(Fresenius), Ribera Salud o les grans constructores que són propietàries de tots els serveis no sanitaris com la cuina, la neteja, la bugaderia, etc.

La inversió de capital a la Sanitat Pública és una ganga. L'Estat els garanteix que l'aposta és molt més que segura. A la Fundació Jiménez Díaz (Quirón Salud i Fresenius), els regala una cartera de clients (pacients) de 450.000 persones que treuen dels hospitals públics. Per cadascuna d'aquestes persones, Quirón Salud cobra una quota de serveis i, a més, rep diners extres per les derivacions que els envien (proves diagnòstiques, intervencions quirúrgiques, ingressos, etc), i per l'explotació d'altres recursos com ara cafeteries, seguretat, neteja, laboratoris, etc. És el model PPP (*Public Private Partnership*) aprovat per Esperanza Aguirre.

En resum, un model de capitalisme sanitari que es contraposa amb la concepció de servei públic. Els diners recaptats en els impostos es transfereixen indirectament a les empreses i aquestes obtenen sucosos guanys. Segons *Redacción Médica*, de les 100 empreses més importants d'aquest país, ni més ni menys que 18 són sanitàries. Entre la Sanitat pública i la privada hi ha vasos comunicants. Si a la pública li va malament a la privada li anirà millor. Si les cites perquè ens vegi la metgessa de família són 10 o 15 dies, la gent es fa una assegurança mèdica amb Adeslas, Sanitas, Asisa o Mapfre. Un total de 8,5 milions de persones a Espanya ja tenen assegurança mèdica i a la Comunitat de Madrid són el 30%. Mentrestant, la inversió per habitant continua sent la més baixa a tot Espanya malgrat tenir la renda per càpita més gran.

El sindicalisme social: balanç i perspectives

Entenc per sindicalisme social (a la Sanitat) les activitats que hem desenvolupat, en els darrers 15 anys, entre altres organitzacions, el MATS (*Movimiento Asambleario de Trabajadoras y Trabajadores de la Sanidad*). Les nostres pràctiques sindicals no es limiten al centre de treball, sinó que s'estenen als barris i al conjunt de la ciutadania. Aquesta estratègia no dilueix el caràcter de classe del sindicalisme, sinó que reforça la base social. Encara més quan del que es tracta és no només de defensar drets laborals, sinó també les condicions de vida i salut del conjunt de la població. En un sentit, aquesta pràctica no és pas nova. Les primeres societats anarquistes o la CNT van desenvolupar un excepcional treball social i cultural.

Així és com estem participant perquè la població no sanitària s'hagi anat autoorganitzant als barris, de la mateixa manera que als nostres centres sanitaris hem convocat la vaga juntament amb altres forces sindicals. L'autoorganització és la base de la nostra feina. Entenem que la millor manera de lluitar és quan les mateixes persones, ja siguin treballadores o no, prenen a les seves pròpies mans i democràticament el seu futur. Això expressa no només un grau de consciència social, sinó implicació

en la lluita que no existeix quan les organitzacions «per dalt» decideixen les coses sense comptar amb el conjunt dels treballadors. Una de les barreres a superar és l'estratègia de mobilització en funció d'afinitats ideològiques. Quan es mobilitzen a Madrid centenars de milers de persones no totes són d'esquerres, moltes hauran votat Isabel Díaz Ayuso. Guanyar-les a la causa comuna és una actitud intel·ligent i necessària.

La setmana del 17 al 24 d'abril s'ha convocat una consulta popular per la Sanitat. És la iniciativa central abans de les eleccions del maig. El 2013 vam aconseguir una participació presencial de 950.000 persones. Avui el repte és superar aquestes xifres i assolir una gran mobilització popular i, encara que el resultat de la consulta no sigui jurídicament aplicable, com a mínim pot arribar a tenir una gran repercussió política. A més de la consulta, segueix la vaga a Atenció Primària i urgències extrahospitalàries. Continuarem les concentracions a la porta dels centres de salut i, si cal, tornarem als tancaments i altres mesures de lluita.

Isabel Díaz Ayuso i el PP estan atrinxerats. Sords i cecs (però no muts) davant la protesta del carrer. El PP de Madrid governa des de 1995. Cal treure'ls d'una vegada per totes. La lluita a Sanitat pot ser el factor més desequilibrant de les eleccions de maig. *Más Madrid*, PSOE i UP haurien d'arribar a un acord preelectoral per derrotar el PP i VOX. Un acord on cadascú pugui presentar-se amb les seves sigles, però amb uns punts en comú en defensa de la Sanitat Pública per tal de possibilitar un canvi de govern.

Capitalisme sanitari o Sanitat Pública.

El model actual nascut de la Llei General de Sanitat de 1986 té aspectes molt positius, però també grans llacunes sobre les quals es van colar les privatitzacions. Durant 20 anys han xocat dues forces antagoniques. D'una banda, els interessos de polítics i empresaris i, de l'altra, una gran part de la societat i treballadors de la Sanitat mobilitzats.

Davant del model de capitalisme sanitari basat en l'acumulació de capital i el benefici empresarial, defensem un model on el centre de gravetat resideix

en el benestar, la salut de la població i en el desenvolupament de la ciència i la tecnologia amb fins merament humans i respectuosos amb el medi ambient. El capitalisme sanitari vol fer de la ciència mèdica un mercat de patents privades com bé es va demostrar amb el coronavirus, l'èbola, els tractaments de l'hepatitis C o la sida. La Intel·ligència Artificial ja està més que preparada per assaltar els quiròfans i convertir els robots en cirurgians. La lluita contra el càncer pot avançar a un ritme tan gran que, el 2030, el 70% de tots ells podran ser tractats i la persona viurà anys. Tots aquests avenços poden ser molt beneficiosos per la humanitat, però no ho seran plenament si no hi ha una socialització d'aquests mitjans i una democratització plena de la gestió dels fons públics.

La lluita contra el poder immens d'aquestes grans empreses i oligopolis no és un discurs retòric, ben al contrari, se situa al centre de les prioritats. La comunitat científica internacional i els moviments ecologistes ens adverteixen que hem entrat en escenaris altament arriscats. Tots els registres sobre

el canvi climàtic s'estan trencant negativament. La temperatura al planeta podria pujar, molt abans del previst, a 1,5 graus (si no més). L'Organització Mundial de la Salut alerta de l'augment de les malalties respiratòries o del sorgiment de patologies noves o velles. Els coronavirus ens esperen als seus reservoris mentre l'espiral del benefici segueixi desafiant els límits de la natura. Totes les eventualitats han de ser contemplades.

Tot això no ens desanima. Al contrari, hem de salvar la Sanitat Pública perquè ha estat, és i serà una de les grans trinxeres contra la degradació de la vida. La Sanitat Universal i Pública (finançada amb els impostos de la ciutadania), és un dels símptomes més importants d'igualtat social davant la regressió que vivim. No és només pels nostres avis, ho és també pels nostres fills. Per fer efectiva aquesta igualtat, ara mateix, són imprescindibles dues coses. La primera és augmentar les inversions en els sistemes de salut, assolir com un objectiu immediat que el 25% que es dedica als pressupostos sanitaris sigui per a Atenció Primària. Si no hi ha inversió, no hi haurà cap solució estructural als greus problemes que ens enfrontem. La segona qüestió és que la gestió dels recursos sanitaris sigui, a més de decent i transparent, adreçada a reforçar un sistema 100x100 públic. La col·laboració públic-privada és una estafa adreçada a engreixar el capitalisme sanitari. El lobby privat és una màquina d'especulació amb les nostres vides. La lluita és l'única garantia de mantenir una Sanitat 100x100 Pública, Universal i de qualitat.

Jesús Jaén
(membre del MATS)

Lleida

Donem suport a la campanya «A per totes»

Des de la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca de Lleida s'està realitzant una campanya de suport a totes les causes judicials obertes a les companyes, anomenada «A per totes». Això és degut, a l'augment dels desnonaments i de la violència i la repressió policial i judicial que s'exerceix contra les persones que s'organitzen per lluitar contra les injustícies i per garantir alguns dels drets més bàsics com l'aigua, la llum i el sostre.

El 21 de març comença la campanya amb un judici contra un company de la plataforma, que s'enfronta a 10.000 euros de responsabilitat civil i 17 mesos de pena-multa per defensar a un company a qui volien desnonar sense cap ordre judicial, per motius racistes, d'un pis propietat del fons voltor Cerberus. El company va ser agredit, en un intent de mediació, per 8 veïns d'aquest bloc situat al barri de Pardiniyes de Lleida i, aquests el van denunciar després d'apallissar-lo. Aquesta mediació es va voler fer perquè els veïns havien anat agredint de forma gradual a la persona que vivia al pis; començant per agressions verbals per ser d'un altre país i religió, seguidament del tall de la llum i l'aigua, fins a instal·lar una porta antiocupa al replà per la qual es podia sortir, però no tornar a entrar. Després de realitzar les respectives denúncies, l'únic judici pendent és el del company, ja que la denúncia feta en contra d'aquestes 8 persones ha quedat arxivada. El company encausat diu: «Els autors de la meva pallissa són els veïns del bloc, però els responsables són el PSC i Vox». Al barri de Pardiniyes s'està construint un alberg per a persones temporeres, i els partits de PSC i Vox han fet una forta campanya mediàtica, en contra de la construcció d'aquest edifici, generant discursos d'odi cap a les persones migrants i el moviment pel dret a l'habitatge.

El dia del judici, des de la PAH, es va organitzar una concentració a la plaça Sant Joan, situada al costat dels jutjats, i es van dur a terme diferents actes per donar suport al company. Un dels actes va ser una taula rodona per debatre sobre el racisme, la repressió i el feixisme amb representants de diferents col·lectius de Ponent: Fruita amb Justícia Social, Plataforma Antirepressiva de Ponent, Projectes Lliures i Plataforma d'Afectades per la Hipoteca. En aquest debat es va donar importància al suport mutu i l'organització popular per combatre els discursos d'odi i la repressió; i, també, com són de còmplices les institucions i alguns partits polítics,

per no donar solucions a un problema que ja ve de lluny, com és l'emergència habitacional de les persones temporeres durant la campanya de fruita a Ponent i la regularització de les persones en situació administrativa irregular.

Gràcies a la solidaritat i pressió als carrers es va poder aturar el judici, i es va acordar fer una mediació amb els veïns. La victòria encara no la podem celebrar, perquè falta saber a quina resolució s'arribarà, però està clar que la campanya ha ajudat a evidenciar com un cop més la lluita és l'únic camí. Tot i la repressió, les multes, les penes de presó, s'ha de continuar endavant per aconseguir els drets per a totes.

Aquesta causa no és aïllada, la repressió afecta

a totes les que lluiten, com les 3 companyes de la Plataforma Antirepressiva de Ponent que per penjar una pancarta, demanant la llibertat de Pablo Hasél, a la seu del PSC s'enfronten a 2 anys i 9 mesos de presó. El passat 30 de març es va celebrar el judici als jutjats de Lleida, i juntament amb la PAH es va fer una concentració per donar suport a les encausades. La fiscalia ha mantingut la petició de la mateixa condemna. Faltarà saber quina és la resolució.

Des de Lluita Internacionalista donem tot el suport a les companyes encausades de la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca de Lleida i la Plataforma Antirepressiva de Ponent. Ens oposem a tota discriminació i racisme, i demanem: la derogació de la llei d'estrangeria, la regularització ja de totes les persones en situació administrativa irregular, el tancament de tots els CIES, plens drets polítics i laborals. Ens solidaritzem amb les lluites de la classe obrera i els pobles. LA SOLIDARITAT ÉS LA NOSTRA PRINCIPAL ARMA!

Neus Valdellou

NO a la segona fase de la reforma de les pensions

1.- Les propostes presentades al reial decret neixen fonamentalment de les exigències de la UE per rebre el quart lliurament dels Fons Next Generation. Amb aquesta segona fase es consoliden les reformes dels governs successius des del 2011, de retallades de les pensions públiques i privatització de part de les cotitzacions socials amb els Plans de Pensions d'Empresa. Aquesta segona fase també inclou noves retallades a les pensions futures i no dona resposta, o queda molt lluny, de les reivindicacions reclamades pels pensionistes a les seves mobilitzacions.

2.- L'anomenada modernització del sistema de pensions del govern del PSOE-UP parteix de la filosofia del Pacte de Toledo, àmpliament rebutjat per les mobilitzacions pensionistes i d'organitzacions de la classe treballadora.

3.- Alhora, la situació de solvència del sistema públic de pensions es controlarà cada tres anys per l'AIREF, fins al 2060, tenint potestat per definir suggeriments per reduir la despesa, que hauran de ser tingudes en compte. O sigui, els i les pensionistes futures, estan topades i es podran veure agreujades les condicions per percebre futures pensions en dependre de mantenir la despesa aprovada, alhora que es condiona la pujada de les pensions mínimes i la lluita contra la bretxa de gènere.

4.- Es parteix d'una premissa negativa quan parlen dels anys presos per fer la mitjana del càlcul de la pensió, se'ns ven com un èxit augmentar de 25 a 29 anys els de còmput, quan abans de la reforma del 2011 era de 15 anys. Això no es pot vendre

com un èxit positiu, perquè suma una nova retallada directa a les pensions futures. Una retallada de milers de milions per als nous pensionistes, encara que hi hagi un temps d'aplicació, es consoliden els 29 anys a la finalització.

5.- El Factor de sostenibilitat intergeneracional o mecanisme d'equitat intergeneracional (MEI), és una nova recaptació de fins a l'1,2% (0,2% en nòmina i l'1% directament des de l'empresa) que pretén reforçar els ingressos de la Seguretat Social i omplir la guardiola de les Pensions amb la creació d'un Fons de Reserva de la Seguretat Social.

Les diferències de la quota de solidaritat amb el MEI són que la recaptació no va al fons de reserva i que només arribaran a pagar-lo un 6% dels salaris (de la nòmina i empresa ara ja se'n paga un 29%), en definitiva, no és 'massa' per als salaris dels diputats (per exemple).

La pressió de les mobilitzacions pensionistes ha aconseguit que el govern renunciés a la proposta anterior de sostenibilitat prevista amb retallades a les pensions segons l'evolució de l'esperança de vida. Però, la recaptació va a un fons de reserva quan hauria de servir per fer front a la pujada necessària de les pensions mínimes de milions de pensionistes que viuen per sota del nivell de la pobresa.

Aquesta nova recaptació no té en compte que els salaris pugen per sota de l'IPC, amb una devaluació salarial dels convenis signats, que ronden de mitjana un 2,78% i amb una inflació del

8,4%, en realitat als empresaris els surt molt barata aquesta nova cotització com es reflecteix a la presentació del Decret pel Govern.

6.- Els salaris que superaven 4.139,40 euros mensuals, el 2022, no cotitzaven a la Seguretat Social: es proposa el destopament d'aquests salaris. A partir d'ara, començaran a cotitzar fins a arribar a un 6%. Aquesta mesura necessària, que s'hauria d'haver fet fa molts anys, representa un 10% d'assalariats i amb augments que normalment no estan subjectes a conveni.

7.- Amb la reforma continuarem tenint pensions de misèria, ja que com no es revaloren les pensions en funció de l'IPC real, les pensions mínimes continuaran estant per sota del llindar de la pobresa lluny dels 1.080 euros de la Carta Social Europea i la pensió de viduïtat continua no sent igual al 100% de la pensió del cònjuge o parella.

Amb la nova fórmula de revaloració de les pensions (IPC Mitjà) es deroga l'IPC Real i l'anomenada *paguilla* de final d'any que s'aplicava per ajustar l'IPC anual. El resultat és que, entre el 2021 i el 2022, hem perdut un 7,2% de cost de la vida que hem pagat mes a mes. L'augment del 8,5% de l'IPC Mitjà del 2022 a hores d'ara ja no cobreix la pèrdua anterior, i més amb l'augment de més del 12% dels productes alimentaris.

Continua la reducció de les pensions de viduïtat respecte a la del cònjuge, deixant els pensionistes en situació vulnerable per mantenir les despeses que han de suportar, la majoria dones que passen a cobrar pensions per sota del nivell de la pobresa.

Es legisla perquè les pensions contributives arribin, el 2027, a un import de 1.200 euros per 12 pagues (1.028 • per 14 pagues) però, només a pensionistes amb una persona a càrrec. Una fórmula de presentació que porta a l'engany, ja que és una pensió per a dues persones tenint en compte la suma d'ingressos de la unitat familiar. La reforma queda lluny dels 1.080 euros per 14 pagues de pensió mínima que reivindicuem per treure de la pobresa a la majoria de pensionistes.

Amb les pensions no contributives es planteja, que el 2027 arribin al 75% del llindar de la pobresa, que comporta legislar la perpetuïtat de la pobresa en una part de les pensionistes.

En realitat, no hi ha cap canvi significatiu per combatre la pobresa de les pensions més enllà de la proposta de garantir la pujada anual de les pensions i un augment més significatiu a les pensions mínimes, totes dues pressionades per la lluita pensionista, però molt lluny de les seves reclamacions.

8.- Les dones continuen suportant la bretxa de gènere, ja que cobren un 24% menys que els homes en salaris i un 32% en pensions. El 63% rep un import inferior al Salari Mínim Interprofessional. La pujada de la pensió mínima a 1.080 euros seria la mesura de xoc més efectiva contra la bretxa de gènere. Totes les mesures aplicades anteriorment, com les implantades el febrer de 2021 pel govern de coalició, amb l'anomenat complement de bretxa de gènere, (28 euros per fill o filla) que es concedeix al progenitor que acrediti un perjudici a la seva carrera professional després del naixement d'un fill o filla, no és només insuficient, sinó que la bretxa ha continuat augmentant, i torna a considerar la dona com a proveïdora de fills. És necessari un pla amb recursos i exprés per realment avançar en la disminució de la bretxa de gènere.

9.- Aplicar la proposta del Govern de descartar els dos pitjors anys de cotització, obre la porta a un increment de la bretxa de gènere a les pensions mitjanes. Les dones empitjorarien les pensions en un 0,86% i els homes la millorarien en un 0,44%, cosa que significarà augmentar la bretxa de gènere en 1,3 punts.

Com a conclusió nosaltres diem NO a la reforma de pensions per coherència, perquè precaritzava, empobreix les i els treballadors i, perquè a més s'allunya molt de les peticions del moviment pensionista.

GOVERN I GOVERN I LES PENSIONS ES DEFENSEN AL CARRER

Pensionistes LI

(Segueix a pàg 22)

Fora el decret de Macron

El 16 de març passat Macron va imposar per decret la reforma del Sistema de Pensions emparant-se en l'article 49.3 de l'última reforma constitucional. Aquest article permet a l'Executiu fer reformes al sistema sense necessitat de l'aprovació del Parlament. El rebuig es va expressar amb grans mobilitzacions al carrer, manifestacions de legisladors i sindicats. Reproduïm la nota del 15 de març per a *El Socialista d'Argentina*.

La mobilització realitzada el 7 de març va ser la sisena i més gran de les massives protestes contra la reforma de la llei de pensions que intenta aplicar el president Emmanuel Macron. El dissabte 11 hi va haver una altra marxa nacional. A més, diversos sectors claus van anunciar el començament de «vagues prorrogables» (és a dir, es mantindrien en vaga contínua decidida per assemblees). Tot i això, el Senat va aprovar la reforma i van anunciar que s'aprovaria al Parlament aquesta setmana.

La mobilització de dimarts 7 de març, convocada per vuit centrals sindicals, va ser de 1,28 milions de persones segons el Govern, i de 3,5 milions segons la central sindical CGT (700.000 només a París). És la protesta més gran en tres dècades. I és superior a la del 31 de gener, quan es van mobilitzar 2,8 milions de persones.

Al final de la jornada, el front sindical va demanar a Macron una reunió «urgent», perquè el seu «silenci ja no és possible». Però no només es va negar a la reunió, sinó que la proposta de llei va ser aprovada al Senat.

Diversos sectors clau, com les refineries, els ferrocarrils i el sector energètic, van acordar començar vagues prorrogables.

Les escombraries s'acumulaven als carrers de París i es van bloquejar els lliuraments de combustible de les refineries perquè aquestes continuaven amb les vagues contra la reforma de les jubilacions. També es va interrompre el subministrament elèctric i es va endarrerir el manteniment d'alguns reactors nuclears.

Una altra mostra de la voluntat des de les bases de radicalitzar les mesures és que es van organitzar piquets i bloquejos de carreteres a molts llocs del país.

Els sindicats també van recolzar les manifestacions convocades per dimecres 8 en motiu del Dia Internacional de la Dona, així com les de dijous 9 arrel d'una crida dels estudiants, que s'estan mobilitzant a tot França.

Ho intenten des de fa molts anys

La reforma de la llei de pensions no és només l'augment de l'edat de jubilació de 62 a 64 anys, sinó que canvia les condicions i exigeix un mínim de 43 anys d'aportacions en un moment en què cada cop més joves no tenen feines regulars. Dos de cada tres francesos, segons tots els sondejos, s'oposen a aquesta reforma.

L'atac al sistema de pensions és una exigència dels capitalistes francesos des de fa dècades abans de Macron. El primer intent seriós de la burgesia francesa de rebaixar les jubilacions va ser el 1995 amb l'infame «Pla Juppé», derrotat pel moviment de masses més important succeït a França des del maig de 1968.

L'actual president Macron també ho va intentar el 2019-2020, provocant l'onada de vagues més gran de les dues darreres dècades, incloent el moviment gairebé

on!

insurreccional de les «armilles grogues» i una vaga ferroviària de sis mesos de durada que van obligar el seu govern a retirar el pla de reforma de les pensions quan aquest ja havia estat aprovat pel Parlament.

cosa» és que es retiri la reforma de les pensions.

És l'economia capitalista en conjunt, a França i al món, que està intentant fer pagar la seva pitjor crisi a les i els treballadors.

La necessitat d'un pla de lluita

Tot i que les vuit centrals sindicals s'han unit, a més del moviment estudiantil, les direccions sindicals burocràtiques segueixen sense aprofundir les mesures amb un pla de lluita, mentre intenten negociar amb Macron, que es nega públicament a tota negociació.

Això planteja també la necessitat que, a l'escalfor d'aquesta gran lluita, treballadors, treballadores i joves s'organitzin amb la perspectiva de conformar una alternativa socialista revolucionària per un canvi de fons que acabi amb aquest desastre capitalista, per una alternativa política per acabar amb el Govern de Macron, cap a un govern del poble treballador.

És evident que, de forma immediata, per tal de derrotar el Govern i els seus plans, «el primer» és preparar un pla de lluita endurint qualitativament les mesures, com ho plantegen sectors de base amb les vagues («reconduïbles») que ja estan realitzant en el conjunt del país i també amb bloquejos. I per això cal incorporar el conjunt dels treballadors, treballadores i joves, amb les seves demandes, incloent-hi els salaris i plens drets laborals, per un pla econòmic del poble treballador.

Des de la UIT-QI donem tot el suport a aquesta grandiosa lluita del poble treballador francès.

17/3/2023

Miguel Lamas,
dirigent de la UIT-QI

Ara tot està pitjor amb la crisi capitalista

Tot i que Macron està més debilitat que el 2019, el capitalisme està més en crisi i pretenen que la crisi la paguin els treballadors. El compromís de Macron és augmentar o recuperar els guanys dels capitalistes francesos després de la pandèmia. Per això no es reuneix amb les direccions sindicals per a discutir cap modificació. La llei de pensions és una part. Però no només és la llei de pensions, també hi ha els salaris i les lleis laborals. D'aquí ve el descontentament de milions de persones.

I avui a França el Govern continua dient que aplicarà sí o sí la reforma de les pensions.

Pels treballadors, les pensions tampoc no són l'únic problema que empitjora la seva situació. La qüestió salarial davant els augments dels preus de l'energia i els aliments és també una reivindicació central, tot i que els dirigents burocràtics de les centrals sindicals no ho estan reivindicant amb l'argument que «la primera

Impresionant demostració de força del moviment feminista

El passat 8 de març, Dia Internacional de la Dona Treballadora, el moviment feminista va omplir els carrers arreu de l'Estat espanyol. Després dels anys de pandèmia i sense cap tipus de restricció en aquest sentit, el moviment ha demostrat la seva massivitat i contundència. Centenars de milers de persones han omplert Madrid i desenes de milers a Barcelona, Zaragoza i Sevilla, entre d'altres. A més, a Catalunya la jornada va realitzar-se en el marc de la convocatòria de vaga general per part dels sindicalisme combatiu agrupat al voltant de la Taula Sindical. Malgrat els atacs cada vegada més grans de sectors de dreta i fonamentalistes arreu del món, el feminisme respon deixant clar que no està disposat a fer cap pas enrere en els seus drets.

Un 8M que va arribar marcat per l'augment de les violències masclistes i patriarcalistes i, en particular, de les agressions sexuals. Però també per una bretxa salarial del 33% i de pensions del 24%. Aquesta situació de precarietat es veu agreujada aquest any per un augment del cost de la vida i la conseqüent pèrdua del poder adquisitiu. Mentre la inflació es manté al voltant del 8%, l'increment salarial mitjà per convenis és tan sols del 2,65%. Si la classe treballadora en general està patint les conseqüències de la crisi econòmica i social, les dones treballadores encara més.

Malgrat anys del «Govern més progressista de la història» la realitat és que la nostra situació de precarietat continua empitjorant i lamentablement s'ha arribat a un rècord de feminicidis des que els observadors fan la seva tasca de comptabilització. A més, la no derogació de la Llei d'Estrangeria condemna milers de dones a la irregularitat i manca de drets. No n'hi ha prou amb discursos feministes ni amb l'aprovació de més lleis. És necessari urgentment pressupost per prevenir i eradicar les violències. La realitat, però, és que el Ministeri d'Igualtat continua sent dels que menys pressupost rep en contraposició amb el Ministeri de Defensa.

En part aquesta política es repeteix a Catalunya, on malgrat uns governs -tant a la Generalitat com al mateix Ajuntament de Barcelona- que s'autoproclamen feministes i es veuen les seves dirigents a les manifestacions, la precarietat arriba directament als mateixos serveis contra les violències

masclistes. Pocs dies abans del 8 de març es van manifestar les treballadores del Servei d'Atenció, Recuperació i Acol·lida (SARA) i del Servei d'Intervenció Especialitzada (SIE). En aquest últim servei, que depèn de la Generalitat de Catalunya, les treballadores denuncien que treballen amb una ràtio de 100 casos per cada professional i que, mentre l'augment de casos ha estat del 50% d'un any a l'altre, el pressupost d'aquest servei tan sols ha augmentat un 10%. No podem permetre que s'omplin la boca parlant de feminisme mentre apliquen aquestes polítiques.

Però la particularitat més important d'aquest any ha estat que en moltes ciutats hi va haver dues convocatòries de manifestació. A Madrid la divisió va ser l'expressió de la mateixa divisió del Govern

de l'Estat davant la reforma de la Llei del «noms si és si». Una reforma aprovada pel PSOE, PP i amb l'abstenció de VOX que, amb l'excusa de la rebaixa de penes que va provocar la sortida de presó d'alguns condemnats, van aprofitar per qüestionar el concepte de consentiment i tornar a posar l'èmfasi en la qüestió de la «presència o no de violència». Però en aquesta divisió de les manifestacions també s'expressa un sector reaccionari del feminisme transfòbic que exclou les dones trans de la lluita feminista amb arguments biologicistes que res a veure tenen amb l'essència de lluita del nostre moviment.

En altres ciutats també el moviment ha sortit al carrer dividit, en part per aquestes qüestions però en part també com una forma de resposta davant un sector del moviment feminista vinculat als governs que vol institucionalitzar i tergiversar la lluita feminista. Per això en ciutats com Lleida o Girona

la divisió de la manifestació va ser entre el sector reformista i un sector cada vegada més important del feminisme que reivindica l'anticapitalisme i la lluita de classes com a perspectiva fonamental per poder acabar amb el patriarcat i les seves conseqüències. Des de Lluita Internacionalista som contundents en aquest aspecte: sense una perspectiva revolucionària i de classe mai no podrem acabar amb la xacra del masclisme i el patriarcat. Per això ho tenim clar: unitat d'acció en defensa i per cadascun dels nostres dret però sempre amb l'objectiu de construir un feminisme de classe i anticapitalista. L'institucionalisme és evident que no ens serveix. Tan sols cal veure com el Tribunal Constitucional ha trigat més de 10 anys en resoldre el recurs del PP contra la Llei de l'Avortament. Els seus temps no són els nostres perquè les

institucions no deixen de reproduir el sistema en què vivim.

Seguint l'exemple de les dones de l'Iran, de la resistència Palestina i de les treballadores d'Inditex que van aconseguir un triomf salarial molt important, fem una crida a seguir als carrers i organitzades. Cal fer assemblees de balanç i continuïtat de les importants mobilitzacions del 8 de març. Responent a cada intent d'atac als nostres drets com hem fet recentment al barri de Les Corts de Barcelona, on vam respondre a una crida anti-avortista del capellà de l'Església. Però també anant més enllà, plantejant una sortida de fons al sistema en què vivim. Perquè, com cridem als carrers: *patriarcat i capital aliança criminal!*

Rosario Mendieta

Sallent. Catalunya

Es deia Iván!

El passat febrer vam conèixer un nou cas de suïcidi d'un menor a Sallent, Catalunya. Es tracta de l'Iván, un jove de 12 anys que, juntament amb la seva germana bessona, va prendre la decisió de posar fi a la seva vida; la germana va sobreviure, ell no. Ambdues, patien assetjament escolar per ser migrants (argentes) i en el cas de l'Iván, la violència s'incrementava per ser un noi trans. La situació que vivien al col·legi i, el penós tracte que el centre li va donar al cas, són els culpables de la situació límit que va portar a l'Iván a treure's la vida. Per si no fos suficient, després d'aquesta terrible notícia, hem vist com la violència transfòbica es reproduïx en els mitjans, parlant del cas de «les bessones» i tractant a l'Iván en femení, arribant al punt de pronunciar el seu *deadname*.

L'Iván és un cas més que exemplifica la terrible situació que viu el jove de classe treballadora en l'estat espanyol, on el suïcidi és ja la primera causa

de mort no natural entre joves menors de 30 anys. La violència i l'assetjament són les principals causes, per la qual cosa el risc de suïcidi augmenta quan es tracta de grups oprimits com a persones migrants, racialitzades o el col·lectiu LGBTI. La transfòbia que pateix el jovent trans dins del sistema educatiu és atterradora; segons un estudi de la FELGTB només el 46% de persones trans acaben els estudis obligatoris (quan el percentatge general és del 63%), la qual cosa indica l'alarmant índex d'exclusió de les joves trans del sistema educatiu. En aquest mateix estudi, veiem que el 58% de menors trans va patir transfòbia al col·legi, i el 9% agressions i assetjament sexual. La resposta per part dels centres ha estat, en un 43% dels casos, no fer res.

El suïcidi de l'Iván és un assassinat social, i perquè això no torni a passar, necessitem polítiques de prevenció i reparació i, recursos per poder aplicar-les efectivament; necessitem protocols efectius als centres d'estudi i de treball amb comissions investigadores independents. I, sobretot, necessitem continuar organitzades contra la ultradreta i els seus discursos d'odi, contra les institucions reaccionàries que qüestionen la nostra vida i la nostra existència, i contra aquest sistema capitalista que és i sempre serà, per definició, masclista i LGBTIfòbic.

Cris Darriba

País Valencià

Guillem Agulló, ni oblit ni perdó!!

A la matinada de l'11 d'abril del 1993 a la Montanejos (Castelló) va ser assassinat Guillem Agulló, militant antifeixista i de Maulets. Aquest 11 d'abril a Burjassot (València) se celebrarà una manifestació per recordar el seu assassinat a mans d'un grup de feixistes. Només es va realitzar un judici farsa que va condemnar un dels assassins a 14 anys de presó dels quals només en va complir 4.

Molts han estat els actes i manifestacions durant aquests 30 anys, gràcies a la perseverança de la seva família i dels col·lectius antifeixistes del País Valencià. També, s'ha escrit molt sobre l'assassinat, documentals, llibres, pel·lícules...

La premsa, fonamentalment valenciana (*Las Provincias*), va difamar en molts casos Guillem i el seu assassinat, fent una rentada de cara dels seus assassins i els grups feixistes que han pul·lulat a gust pel País Valencià, donant veu a personatges significatius del feixisme valencià, del blaverisme i l'extrema dreta.

Molts han estat els assassinats perpetrats per l'extrema dreta des dels anys 70 i, no hem d'oblidar cap dels lluitadors que van ser assassinats. En molts casos, els autors no van ser castigats amb la passivitat de la policia i els poders de l'Estat.

L'extrema dreta s'introdueix a la nostra societat, per les esclotxes que la democràcia burgesa els deixa, amb l'estaticisme d'alguns partits parlamentaris i mitjans de comunicació. I, continua estant a la judicatura, als cossos policials, al món empresarial, a l'església, entre els militars; no en va les sentències de molts jutges, les proclames de militars o eclesiàstics i els discursos o la rentada de cara de l'extrema dreta per alguns mitjans de comunicació.

La lluita contra l'extrema dreta té moltes facetes, una la que propugnen grups antifeixistes: que cal continuar lluitant i organitzant-se contra ella de forma frontal, desemmascarant els llocs on es colen els feixistes, la policia, la judicatura, la premsa, els equips de futbol... Amb mobilitzacions contundents contra les seves accions i les campanyes d'odi contra dones, immigrants o discursos i accions homòfobes.

Però, entenc que, una altra manera útil de combatre l'extrema dreta i impedir que s'introdueixi al si de la classe obrera, és ocupar l'espai que han deixat la socialdemocràcia i

l'esquerra reformista i lluitar per la defensa dels interessos dels i les treballadores, participant en els moviments en defensa de l'habitatge, de la sanitat, dels immigrants, dels col·lectius feministes, del sindicalisme combatiu, dels col·lectius LGTBIQ, als barris, escoles i universitats. Per la solució real dels problemes de la classe obrera, promovent la mobilització i la lluita, amb les seves eines tradicionals, les vagues, les mobilitzacions o la solidaritat activa, sense fer un pas enrere en les lluites anticapitalistes, que donin autèntica resposta a la crisi que el sistema intenta que la classe obrera paguem. No podem permetre que la nostra inacció i passivitat siguin el brou de cultiu per a l'extrema dreta.

Carlos Rodríguez,
País València

La nostra història. Llerena (Badajoz)

Trotskistes jornalers

Llerena, a Badajoz, tenia una mica menys de 5.000 veïns, jornalers i *yunteros*¹. El latifundi dominava: només 12 propietaris posseïen la meitat del municipi. A l'altra banda, una massa de jornalers malvivía entre l'atur i els salaris de misèria. El PSOE i la UGT eren les organitzacions obreres majoritàries. L'arribada de la II República l'abril de 1931, va despertar grans expectatives en una reforma agrària radical. Els jornalers esperaven sous dignes i solució per als períodes d'atur forçós i els *yunteros* la fi de la manca de terres i dels cars arrendaments... L'Associació de Propietaris de Finques Rústiques d'Extremadura, per contra, defensava la devesa², com a model d'explotació amb grans extensions perquè fos rendible. A finals de 1932, mentre que els diputats discutien lentament sobre la reforma agrària, va esclatar la revolta d'uns pagesos exhausts.

Per aquelles dates, Luis Rastrollo, estudiant de dret a Madrid, és guanyat pel trotskista gallec Enrique Fernández Sendón, *Fersen*, i s'integraria, amb el pseudònim de *L. Siem*, a la direcció de l'*Oposició Comunista d'Espanya* (OCE) -integrant de l'*Oposició d'Esquerreres Internacional que era trotskista*- i seria redactor a «*El Soviet*» i «*Comunisme*». Aviat se li uniria, Eduardo Mauricio. A les seves vacances, Rastrollo feia xerrades sobre la Revolució Russa a la Casa del Poble de Llerena, guanyant un grup de les *Juventuts Socialistes*, i acabant per instal·lar-se al poble.

El desembre de 1931 el grup de Llerena impulsa, a la seva localitat i les veïnes, la vaga general provincial convocada per UGT. L'agost de 1932, es funda el *ràdio* (avui diríem equip) trotskista de Llerena amb 38 membres. Entre els quals hi havia *Carlos Llarza* (pseudònim de Julián Gómez Sánchez), Regino Marín, Romualdo Fuentes, Félix Galán... i amb el suport de Grandizo Munis, que té família a Llerena. Les publicacions del grup s'imprimeixen al negoci del seu oncle, Pablo Fernández Grandizo, un veí d'esquerreres que havia proclamat la República des del balcó de l'Ajuntament. Aviat es van estendre a les poblacions veïnes de Maguilla i Berlanga.

Vagues generals el 1932

A principis de 1932 la situació era insurreccional. A Castiblanco, el 30 de gener, una manifestació de més de 300 veïns cridava a la vaga general de l'endemà, però la guàrdia civil havia pres la població i en els xocs hi va haver dos pagesos morts i 4 guàrdies civils. Diversos jornalers van resultar ferits.

L'OCE es va posar a prova al març. A causa de la gana que patien els jornalers, exigien que la patronal assumís l'allotjament dels aturats durant 15 dies.

Els patrons n'oferien 10. Mentre estaven negociant, els obrers van bloquejar l'Ajuntament i van saquejar les cases dels amos. Van obtenir una victòria, però hi va haver 30 detinguts. Fins que no van ser alliberats, els obrers no van acceptar ser «repartits» ni subsidiats. Rastrollo, com a líder dels vaguistes, va quedar pres fins al juny. Les revoltes van ser generalitzades, però la UGT, amb 48.000 afiliats a la *Federació de Treballadors de la Terra* (FTT), no va estar a l'altura. L'OCE va reconduir la gran desafiliació que hi va haver a Llerena, a la fundació de la *Federació Local de Sindicats Obrers*, mentre seguia creixent a Manguilla (50 militants) i a Berlanga.

L'agost del 1932 es va celebrar a Llerena una gran manifestació impulsada per l'OCE i el PSOE contra l'intent de cop d'estat de Sanjurjo.

Però després de la sega, a l'octubre, va tornar el conflicte obrer. Els jornalers no trobaven feina, i els *yunteros* o no tenien llavors per sembrar, o havien estat expulsats de les deveses per propietaris que deixaven les terres per a pastures. Però, **units els *yunteros* i jornalers, donarien al moviment camperol una força i un caràcter revolucionari que no havia tingut fins aleshores, amb vagues generals i ocupació massiva de finques.**

A Llerena, amb 800 jornalers a l'atur, l'OCE impulsa a l'octubre una vaga general per demanar augment de salaris. La UGT s'hi va oposar i no va acatar l'assemblea comarcal que votà per la vaga: només es fa a Llerena, Manguilla i Berlanga. El govern la declarà il·legal per «revolucionària» –encara que demanaven jornals de 4,5 ptes. per a la sembra–. La vaga comença amb força i dura fins al 15 a Berlanga. Encara que es formen taules de negociació amb la patronal, el govern va detenir els comitès de vaga i va tancar Cases del Poble i societats obreres. Van estar presos fins al maig del 33: els demanaven 17 anys de presó que van quedar en un.

La vaga es va perdre, però els trotskistes llerenencs havien guanyat un ampli suport tant davant el PSOE i la UGT per la seva posició en el conflicte, com davant el PCE que havia enviat dirigents de Sevilla per plantejar a l'OCE que ingressés i se subordinés al partit. L'OCE –com tot el corrent internacional–, es considerava fracció del PCE i, per tant, es plantejava reingressar en el PCE per «redreçar-lo». Va haver-hi un debat públic entre Grandizo Munis, Llarza i Galán amb representants del PCE que, amb bones paraules, no acceptaven que el grup entrés amb les seves posicions trotskistes. El debat va enfortir l'OCE entre els obrers, davant el burocratisme del PCE, i va ser motiu de discussió amb la internacional. Així i tot, a les eleccions d'aquell any hi va haver un trotskista (Pedro Corraliza) a la candidatura del PCE de Badajoz, i l'OCE va fer campanya i va demanar-ne el vot. Els resultats donen compte de la seva força: l'11% dels vots a Llerena, mentre que la mitjana del PCE a la província va ser del 0,77%.

Bienni negre: el front únic

Després de la victòria electoral de les dretes, amb els radicals i la CEDA, es va conformar -sota impuls dels trotskistes- «el front únic de totes les organitzacions polítiques i sindicals» que al febrer va realitzar un gran míting antifeixista. El 5 de juny 1934, la UGT va impulsar una vaga general camperola, que va tenir els centres més actius i violents a Jaén i Llerena. Hi va haver 400 detinguts al districte de Llerena, 40 de l'OCE. La vaga va ser un fracàs a escala estatal -accentuada per la derrota d'Astúries a l'octubre- i va significar el desmantellament del moviment camperol, però la combativitat dels troskistes llerenencs es va veure recompensada amb l'ingrés d'un grup de militants del PSOE. A 1935 és un dels nuclis més importants de l'*Izquierda Comunista de España (ICE)*, nou nom de l'organització en constituir-se com un partit independent del PCE, fet que és combatut per Trotski. Grandizo Munis es va oposar a aquesta fundació, davant de Rastrollo que la defensà. Però aquest, el principal dirigent, es traslladà a Santiago per construir la ICE a Galiza. Eduardo Mauricio va quedar al capdavant a Llerena, i serà membre de la direcció del POUM quan es fundaria al setembre.

Ocupació de finques i revolució

Arribades les eleccions del Front Popular, el POUM s'integra i exigeix presència a les llistes de Catalunya, Astúries, Badajoz, Castelló i Osca, proposant Andreu Nin per a la pacense. Davant la negativa dels altres partits, no hi va haver cap candidat del POUM a Badajoz. Però «*La Batalla*», el seu diari, es venia més del doble que qualsevol altre diari obrer a Llerena.

La FTT de la UGT crida a ocupar les finques. El 25 de març, uns 80.000 camperols extremenys ocupaven, amb les seves joves i eines de cultiu un gran nombre terres. Entre el març i el juliol del 1936, es van assentar a Extremadura 81.297 camperols en 238.797 ha. -quinze anys després

d'acabada la guerra, només en quedaven unes 8.000 ha.-. Al POUM li són adjudicades 12 faneques de terra, que van ser explotades col·lectivament, el seu sindicat es fusiona amb la UGT, i el juliol del 1936, arriba als 230 militants a Llerena.

Com a resposta al cop esclata la revolució: l'ajuntament és substituït pel *Comitè Antifeixista* que, davant de la fugida o boicot de la burgesia, pren el control de la vida i l'economia del poble. Els veïns de dretes són empresonats (a Llerena, ningú és afusellat). Es demanen armes al govern civil de Badajoz que no arriben i s'expropia tot l'armament que troben per organitzar les milícies de defensa: només armes curtes i de caça.

La Columna de la muerte de Yagüe

El 5 d'agost, la *Columna Madrid* del tinent coronel Yagüe, la *Columna de la Muerte* de legionaris i regulars, que va a Madrid des de Sevilla, es concentra a Llerena. L'assalt és brutal, i encara que les milícies es defensen fins a la fi, és una massacre. Intenten volar un pont, però són emboscats i afusellats, així com un camió amb familiars que anava a pobles veïns, i un altre grup entregat –i afusellat– per la guàrdia civil del poble que s'ha passat als revoltats. Els darrers milicians s'atrinxeren a la torre de l'església i es neguen a rendir-se. Les tropes calen foc a l'església amb els milicians a dins. Félix Galán o Jose Martín cauen en combat. Centenars són afusellats, com Pablo Fernández Grandizo, que mor lligat pels canells a un altre afusellat. Es van establir llocs fixos per als afusellaments: la tàpia del cementiri i el rierol Romanzal, on es van obrir grans fosses per enterrar els afusellats que queien en fila a mesura que els disparaven, enterraven, tapaven amb calç i seguien, apilant-los... L'orgia de violència i terror porta el segell del comandant Castejón: 330 assassinats consten al registre civil, però n'hi ha molts que no van ser inscrits, a banda dels que van anar a la presó i van ser afusellats després.

Rastrollo és afusellat a Santiago de Compostela el desembre de 1936. Eduardo Maurici va poder escapar a França. Grandizo Munis, que sempre va donar suport a les posicions de Trotski, era a Mèxic quan va començar la guerra i va tornar immediatament. Empresonat pel govern del Front

Popular per trotskista, i deixat en una cel·la de càstig del Castell de Montjuïc, a Barcelona, perquè fos allí capturat pels franquistes, va poder escapar a l'últim moment. Va prendre la paraula al funeral de Trotski i va ser clau en el judici contra el seu assassí. Abans, malgrat les seves diferències, no va dubtar a autoinculpar-se per exonerar els seus companys del POUM, perseguits pel PSUC des del govern del Front Popular. I, al seu llibre «Promesas de victoria, jalones de derrota», escriuria:

«Als meus camarades Luis Rastrollo, Félix Galán, José Martín, durs i intel·ligents lluitadors de la revolució socialista, assassinats pel botxí Franco; al meu oncle, Pablo Grandizo, assassinat per ell; tots els morts per la revolució durant les batalles d'Espanya, nobles representants d'una generació que va saber fer servir la seva vida.

Aquesta dedicatòria no és només un record càlid. Hi va la tenacitat combativa dels que hem quedat dempeus. Vosaltres, els caiguts generosament: salvarem el vostre esforç amb el nostre esforç o amb vosaltres anirem a dissoldre'ns a la terra!»

M Esther del Alcázar i Fabregat

Informació extreta de:

Hinojosa Durán, José. «Un episodio original en el movimiento obrero extremeño: el núcleo trotskista de Llerena durante la II República»

Articles de *La Batalla*, de 18/8/1936. «Las hordas criminales de Queipo asesinan en Llerena a nuestros camaradas»; 2/9/1936 «Lo que nos cuenta el camarada Julio Cid. En Llerena murieron más de seiscientos obreros asesinados por la Guardia Civil sublevada y los fascistas. La traición del gobernador de Badajoz»; 10/9/1936. «Llerena, que el fascio cubrió de sangre, recupera la libertad» publicats a https://www.foroporlamemoria.info/noticia.php?id_noticia=181

Notes:

¹ Yunteros: Jornalers que posseeixen una jova (yunta), generalment de mules, amb molt poca terra o sense, havent-la d'arrendar.

² Devesa: terres que es cultiven part de l'any, de les quals també s'aprofiten els arbres, generalment alzines i sureres, i la resta de l'any, es destinen a pastures per al bestiar.

Críms de Yagüe a Badajoz

La columna dels 8.000

La columna dels 8.000 eren civils, inclosos avis i criatures, que fugien de Huelva i el sud de Badajoz. Queipo de Llano havia ordenat: «*Que no quedi ningú viu*». Se'n van encarregar el comandant Castejón i el tinent coronel Asensio (com a part de la *Columna de la muerte* de Yagüe), juntament amb guàrdies civils i falangistes. Primer els van metrallar i dispersar: uns 1.400 van ser auxiliats pel poble portuguès, però molts altres que van prendre el mateix camí, van ser capturats per la PIDE i lliurats als franquistes que els afusellaven immediatament. Altres, arribant a la via del tren, a l'altra banda de la qual estaven els republicans, van ser rebuts per les metralladores feixistes situades a dos vagons. Uns 2.000 van ser fets presoners pel capità Tassara i metrallats a Fuente del Arco. Més d'un miler van ser capturats i conduïts a Llerena on els van tancar a la Plaça de Bous i a la *Malteria*, els magatzems de la fàbrica de cervesa. Va començar la «neteja»: cada matinada, un camió traslladava presos al cementiri, a la tàpia del qual eren metrallats i llançats a fosses comunes cavades per les mateixes víctimes. El ritual es va repetir tot un mes. Molts dels cadàvers van ser cremats perquè ja no cabien a les fosses.

La plaça de bous de Badajoz

L'últim capítol de les matances a Badajoz de la *Columna de la muerte* de Yagüe, va ser a la mateixa capital. El 14 d'agost, d'una població de 40.000 persones, van ser massacrades unes 4.000; el 10%! Homes i dones que van ser tancades a la plaça de bous. El mateix Yagüe ho va confirmar al corresponsal del New York Herald, J. Whitaker: «*Per descomptat que els matem. Què esperava vostè? Què portaria 4.000 presoners rojos amb mi, mentre la meua columna avança a contrarellotge? O els deixaria anar a la rereguarda i deixar que Badajoz fos roja una altra vegada?*».

En total, a la província de Badajoz estan documentats 11.034 assassinats pels feixistes. Van ser molts més.

I la rematada és l'oblit: el 1998, Rodríguez Ibarra, del PSOE, al capdavant del govern extremeño, va ordenar derruir la plaça de bous i construir el Palau de Congressos, sense res que recordi la massacre, sinó una placa a l'interior (que diu amb cinisme «... en memòria dels qui van perdre la vida en els terribles dies de la guerra civil espanyola») i una enigmàtica El·lipse l'ombra de la qual, el 14 d'agost, dibuixa una flor a terra.

No ho permetem: revisquem la seva memòria!!

La liquidació del llegat de la Revolució com ideologia de la invasió russa

1991. Leningrad. El despatx privat del tinent d'alcalde de la ciutat. Un corresponsal d'un canal de televisió municipal entrevista un jove funcionari de l'equip d'Anatoli Sobtxak. A l'enquadrament apareix un home amb cara de nen i camisa blanca. Darrere seu es veuen persianes, un televisor, un llum d'escriptori, un telèfon, carpetes obertes amb papers. El mobiliari típic d'oficina soviètic. Però hi falta alguna cosa. La veu del periodista informa que ahir va veure un bust de Lenin a l'oficina, però avui ha desaparegut. Què ha passat?

«Em costa respondre què ha passat. Perquè ho ha hagut de fer un dels meus ajudants», respon el funcionari. - Si li interessa la meua opinió sobre aquest home, sobre la doctrina que suposadament representava, diria que [...] no és més que un bell i nociu conte de fades. És nociu perquè la seva realització o l'intent de fer-ho al nostre país li ha causat un gran mal. I en aquest context, m'agradaria parlar de la tragèdia que vivim avui. És a dir, la tragèdia del col·lapse del nostre estat. No hi ha cap altre nom per a això que tragèdia. Crec que els personatges de l'octubre del 1917 van posar una bomba de rellotgeria sota l'edifici de l'Estat unitari que es deia Rússia. Què van fer? Van dividir la nostra pàtria en principats separats, que abans ni tan sols apareixien al mapa del món, van assignar governs i parlaments a aquests principats i ara tenim el que tenim [...] En gran part és culpa d'aquestes persones, ho volguessin o no.»

El funcionari de l'ajuntament de Sant Petersburg que carregava contra el llegat de la revolució i contra Lenin personalment amb una crítica tan mordaç, era Vladímir Putin, de 39 anys. Més tard, quan ja havia assumit el càrrec de President de la Federació Russa, repetiria en nombroses entrevistes i discursos la idea que el col·lapse de la Unió Soviètica va ser «el desastre geopolític més gran del segle XX» i que els culpables d'aquest

desastre van ser els revolucionaris aventurers, desitjosos de fer realitat els seus somnis utòpics a qualsevol preu, o més aviat, al preu de desmantellar l'antic Estat Rus.

Putin reproduïx el mateix concepte en el seu històric discurs del 21 de febrer del 2022, en què es proclamen les bases ideològiques de la invasió a Ucraïna, que va començar tres dies després.

«Doncs bé, començaré amb el fet que la Ucraïna moderna va ser creada íntegrament per Rússia, o per ser més precisos, per la Rússia bolxevic i comunista. Aquest procés va començar just després de la revolució de 1917. Lenin i els seus camarades ho van fer d'una manera molt dolorosa per a Rússia, en separar, en treure terres històricament russes.»

«Els bolxevics sacrifiquen Rússia a la Internacional» - caricatura contrarevolucionària de la Guàrdia Blanca, 1918-1919

Per què es va triar el 1917 com a punt de partida d'aquest recorregut històric? Per què no l'antiguitat profunda o, per contra, alguns esdeveniments més propers al present? La revolució va ser un punt d'inflexió que, segons Putin, va predeterminar els desafiaments que ara enfronta Rússia. I que ell està, per dir-ho així, destinat a abordar ara.

Què va fer la revolució? Putin en dóna més detalls. La revolució va envair un ordre de coses mil·lenari: l'Imperi Rus «un i indivisible». De la nit al dia abolí segles de conquestes territorials de l'imperi, concedint als pobles oprimits el dret a l'autodeterminació. Heus aquí el seu principal pecat.

«Van ser aquestes idees leninistes -de fet, d'un sistema de Govern d'Estat confederat- i el lema sobre el dret de les nacions a l'autodeterminació fins a la secessió, les que van formar la base de l'Estat soviètic», diu Vladímir Putin. - ...Just aquí sorgeixen immediatament diverses preguntes. I la primera, de fet, que és la principal: per què va caldre amb tanta generositat satisfer tota mena

d'ambicions nacionalistes que creixien sense límits als afores de l'antic Imperi? [...] i donar a les repúbliques el dret a separar-se de l'Estat unificat sense cap condició?»

Sembla que Putin no entén -o fingeix no entendre- que la qüestió urgent dels «afores nacionals» oprimides per l'Imperi rus va ser un dels factors impulsors de les tres revolucions de principis del segle XX. L'ordre de la Rússia imperial tsarista havia quedat obsolet i els canvis no podien eludir la qüestió nacional, que també exigia una solució. Les contradiccions que s'havien acumulat fins al 1917 ja no giraven al voltant de com i per què preservar la «una i indivisible», sinó més aviat sobre si l'imperi s'havia de dividir en una sèrie d'estats nacionals o trobar uns principis de coexistència fonamentalment nous i molt més igualitaris.

«A baix l'àliga!», pintura d'Ivan Vladimirov, 1917

Els revolucionaris d'aquells temps creien sincerament en la possibilitat d'un nou món sense cap opressió, incloent-hi l'opressió imperial d'uns pobles pels altres, i amb la seva lluita, ells intentaven apropar l'arribada d'aquell món. Per a Putin, reconèixer la subjectivitat dels pobles de l'antic imperi significa dilapidar els territoris aconseguits després de segles de guerres conqueridores. Mentrestant, per als mateixos revolucionaris era tot al contrari: una resolució de les antigues contradiccions nascudes d'aquestes mateixes conquestes. Alliberar els pobles de l'opressió imperial era, per als revolucionaris, l'encarnació de les idees i les conviccions d'una nova societat, lliure dels vestigis del passat.

«...els principis leninistes de construcció de l'Estat van resultar ser no només un error, sinó, com sol dir-se, molt pitjor que un error. Després del col·lapse de la URSS el 1991, això es va fer absolutament obvi», va dir Putin, «...com a resultat de la política bolxevic, va sorgir la Ucraïna soviètica, que fins i tot avui dia es pot dir amb raó 'Ucraïna de Vladímir Lenin'. Ell és el seu autor i arquitecte».

Per descomptat, Lenin no va crear cap Ucraïna. Ucraïna, els seus moviments polítics i les masses populars en aquell moment ja s'havien convertit en un factor real, no només de la política russa, sinó també de la política internacional. En reconèixer la subjectivitat d'Ucraïna i el seu dret a l'autodeterminació, Lenin simplement va reconèixer

una situació fàctica que ja no es podia ignorar. I Putin no l'hi pot perdonar.

Sense reconèixer la subjectivitat ucraïnesa i el dret a l'autodeterminació, difícilment hauria estat possible reagrupar els territoris de l'antic imperi en una sola unió estatal. Lenin ho va entendre molt clarament. És indicatiu que al seu esborrany del nou Estat, fins i tot la paraula «Rússia» estava absent - la nova entitat es va anomenar la «Unió de Repúbliques», en la qual a la República Russa se li va donar pràcticament la mateixa posició que als altres membres de la unió. Res no havia de recordar el passat imperial. Sense concedir a Ucraïna uns amplis drets nacionals, només hauria estat possible mantenir-la en una mena de «Gran Rússia» - amb què Putin, en retrospectiva, somia - per força bruta, i ni això tan sols era possible?

«Rússia tsarista - La presó de les nacions. Les aspiracions invasores de l'imperialisme tsarista», mapa recopilat per l'Institut Isostat: «Àlbum de diagrames, mapes, cartogrames i esquemes dels ensenyaments de Lenin sobre l'imperialisme». Izogiz, 1936

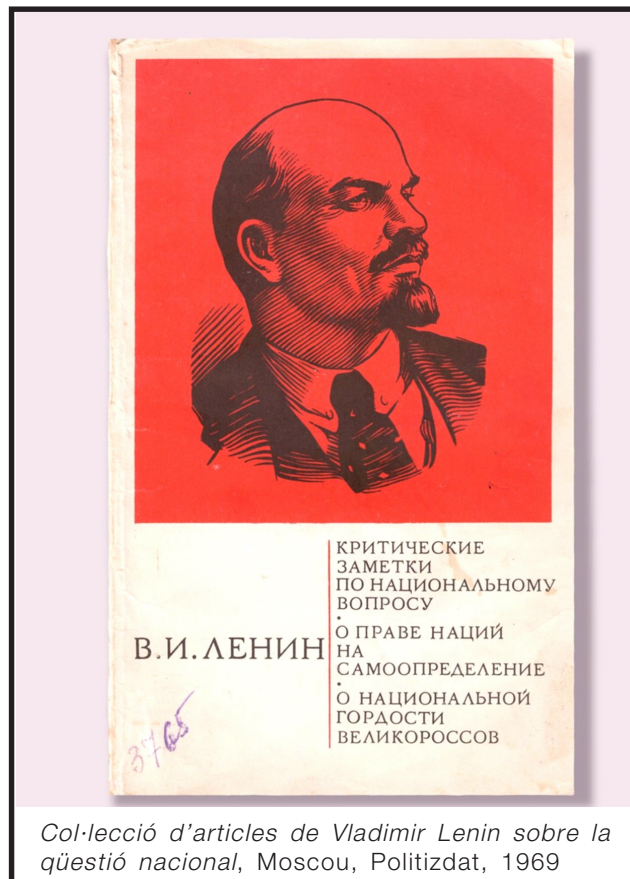
Cal destacar que, en el seu discurs del 21 de febrer, Putin ataca de forma més agressiva els primers anys del poder soviètic, quan les idees revolucionàries estaven fresques, la gent estava entusiasmada i la política es guiava més que mai abans o després per principis i ideals en lloc de per un cinisme calculador. Al mateix temps, Putin saluda l'allunyament dels principis proclamats per la revolució en temps de Stalin com el retorn a un cert «ordre natural de les coses»:

«...la vida mateixa va demostrar de seguida que no era possible mantenir un territori tan gran i complex ni governar-ho segons els proposats principis amorfs i de facto confederals. [...] [Els esdeveniments posteriors] van convertir els proclamats però inviablès principis de l'Estat en una mera declaració, una formalitat. Realment les repúbliques de la unió no van adquirir cap dret sobirà, aquests drets senzillament no existien. En la pràctica, es va crear un Estat estrictament centralitzat i totalment unitari.»

En l'allunyament de les idees revolucionàries sobre la igualtat de les nacions, Putin veu el retorn a la bona i vella Rússia «una i indivisible», i això és clarament del seu grat. Però un retorn total ja no

era possible. La «immundícia revolucionària» va ser posada per Lenin en els fonaments mateixos del nou Estat.

«I, no obstant això, és una pena, una gran pena, que les fantasies odioses, utòpiques, inspirades per la revolució, però absolutament destructives per a qualsevol país normal, no fossin expurgades a temps dels fonaments bàsics, formalment legals, sobre els quals es va construir tot el nostre Estat.»

Col·lecció d'articles de Vladimir Lenin sobre la qüestió nacional, Moscou, Politizdat, 1969

És difícil entendre a què es refereix Putin amb «qualsevol país normal». Si es tracta d'imperis colonials basats en conquestes sagnants i en el sotmetiment d'altres pobles, aleshores aquests estats difícilment poden anomenar-se normals o fins i tot viables en el context històric actual.

La Primera Guerra Mundial va posar fi a quatre grans imperis: l'otomà, l'austrohongarès, l'alemany i el rus. Després de la Segona Guerra Mundial, van desaparèixer en l'oblit tots els altres: el britànic, el francès, el portuguès, el belga, l'holandès, l'italià i el japonès. No, l'imperialisme en el sentit leninista no va desaparèixer: la seva forma colonial-imperial va ser substituïda per unes formes d'influència i control extraterritorials més sofisticades.

L'únic estat gegantí que va heretar gairebé totes les conquestes territorials de l'antic imperi va ser la Unió Soviètica amb la seva famosa XXXXX part de la superfície terrestre. Però va aconseguir recomposar i preservar aquesta unitat estatal durant 70 anys més, no gràcies al concepte imperial, sinó al contrari, a causa del seu rebuig.

La idea d'una unió de repúbliques socialistes era precisament que els treballadors de diferents nacions s'unissin voluntàriament en aquesta unió per assolir un objectiu comú: construir una nova

societat, sense explotació ni opressió. A més, el model elaborat per Lenin preveia l'escalabilitat d'aquesta unió. Segons la seva idea, a la unió s'hi havien d'unir cada cop més repúbliques, en què triomfaria la revolució, sense que la Rússia històrica tingués per què continuar sent el seu punt de muntatge. El seu centre podria ser, per exemple, la mateixa Alemanya, si hi triomfés la revolució proletària. Lenin veia el resultat com una unió de repúbliques a escala mundial.

Rússia - URSS - URSS Mundial: recopilació
Autors: treballadors soviètics i estrangers;
Profizdat, Moscou, 1932

A més, la creació de la URSS en el format de 1922 no era el pla inicial dels bolxevics. El seu sorgiment va ser el resultat del fracàs de les expectatives inicials: una revolució mundial. La derrota de la revolució proletària a Europa i el seu confinament al territori de l'antic Imperi Rus és la principal tragèdia del projecte socialista del segle XX. Ja que, juntament amb el territori de l'antic imperi, la URSS va heretar moltes contradiccions i vicis difícils de resoldre, inherents al projecte anterior que havia existit en aquestes terres.

El tancament del projecte socialista dins de l'antic Imperi Rus va conduir naturalment, encara que no inevitablement, a una percepció –tant interna com externa– de la URSS com a successora i continuadora de l'Estat Rus. Com a conseqüència, es va produir una recaiguda en les contradiccions nacionals: el govern central va començar a veure en la consolidació de les cultures nacionals i en la sobirania de les repúbliques una amenaça per a la unitat del projecte, mentre que veia la cultura russa i la continuïtat de l'Estat Rus com una mena de base fonamental.

El ressorgiment d'aquestes tendències hauria estat possible si els contorns de l'Estat socialista s'haguessin desenvolupat en altres configuracions i no s'haguessin semblat a l'antiga Rússia imperial? Probablement hauria estat una història molt diferent. Però en el cas de la URSS, va resultar que diverses generacions, tant dins com fora del país, van créixer amb la convicció que les paraules Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques i Rússia són pràcticament sinònimes. La de Putin n'és una.

«Després de tot, què és el col·lapse de la Unió Soviètica? És el col·lapse de la Rússia històrica anomenada la Unió Soviètica», va dir Vladímir Putin

al documental «Rússia. La història moderna» el desembre del 2021.

**Союз нерушимый республик свободных
Сплотила навеки Великая Русь.
Да здравствует созданный волей народов
Единый, могучий Советский Союз!**

La primera estrofa de l'himne soviètic, que conté les paraules «Tenaç unió de repúbliques lliures que la Gran Rus ha unit per sempre!», per Sergei Mikhalkov, 1943

Potser l'única cosa positiva que Putin veu en el projecte soviètic és precisament el fet que aquest projecte es va tancar en el marc de l'antic Imperi Rus i, amb el temps, en apartar-se dels seus principis «utòpics» originals, tornant a alguns dels trets de l'imperi, esdevenint l'hereu de l'Estat Rus. En altres paraules, Putin exalta justament els trets més reaccionaris de la URSS que va adquirir durant la seva complexa formació, i critica precisament les idees en què es basava la unió: igualtat i fraternitat de tots els pobles, autèntic internacionalisme, odi a l'autocràcia i a l'enorme poder, odi a la depredació i a les guerres de conquesta, un autèntic esperit democràtic que va portar les masses populars a la política.

Característicament, en les interpretacions sobre les quals es construeix el mite nacional rus contemporani, la victòria de la Unió Soviètica sobre l'Alemanya nazi no és una victòria de les idees de l'humanisme i l'igualitarisme sobre les idees de l'antiigualtat i l'antihumanisme radicals, ni una victòria de la víctima de l'agressió sobre l'agressor. A la mitologia estatal actual, és una victòria de la «Rússia històrica» sobre Alemanya, sobre Europa, sobre l'Occident. El triomf de l'Estat Rus i l'expansió de les fronteres. Igual que la revolució i la retirada de la Primera Guerra Mundial, segons Putin, no és un rebuig a participar a la carnisseria imperialista, sinó una vergonyosa rendició de la «Rússia històrica», un punyal traïdor a l'esquena de l'Estat per part de els fanàtics utòpics. Un atemptat contra l'Estat Rus i la semidesintegració.

«La pàtria està en perill. La sang que hem vessat exigeix la guerra fins a la victòria. Companys soldats, immediatament a les trinxeres. Torneu Lenin a Wilhelm» - lema d'una manifestació antibolxevic a Petrograd, abril de 1917

«Durant la Primera Guerra Mundial, els bolxevics desitjaven la derrota de la seva pàtria, i quan els heroics soldats i oficials russos vessaven sang als fronts de la Primera Guerra Mundial, algú va sacsejar Rússia des de dins i va arribar al punt que Rússia com a Estat es va ensorrar i es va declarar perdedora a favor del país perdedor [Alemanya]. Una ximpleria, una bogeria, però així va passar, va ser una traïció total als interessos nacionals! Avui dia encara hi ha gent així», va dir Putin al campament juvenil Seliger a l'agost del 2016.

De les cites anteriors no és difícil deduir la sinceritat amb què Putin atribueix els problemes de Rússia a la «maledicció de la revolució». Mentre que a la Ucraïna d'avui acusen el projecte soviètic de ser «massa de Rússia», Putin aprecia exactament això [si no exclusivament això] en el projecte soviètic. Mentre que a Ucraïna diuen que Lenin no va donar als ucraïnesos una autèntica autodeterminació, Putin l'acusa del contrari: d'haver donat a Ucraïna massa llibertat.

Tornem a la pregunta del principi. Per què el discurs del president rus previ a la invasió va ser una pura blasfèmia contra la revolució? Perquè és precisament a la revolució on ell veu la veritable arrel de les desgràcies de Rússia. Però ara no es limita a acusar Lenin de traïr Rússia i de cometre crims contra la seva integritat imperial. Putin decideix que és hora de corregir els «errors pitjors que errors» de Lenin i revertir el dret dels ucraïnesos a l'autodeterminació, aquest «tres cops maleït» llegat de la revolució.

«Voleu la descomunització? Doncs ens sembla bé. Però com se sol dir, no cal quedar-se a meitat de camí. Estem disposats a demostrar-vos el que significa per a Ucraïna la veritable descomunització».

El 24 de febrer, els tancs russos entrarien a Ucraïna per desposseir el seu poble de la seva estatalitat, una de les conquestes més importants de les revolucions de principis del segle passat.

27 de febrer de 2023

Andry Movchan

Armament a Ucraïna i despesa militar

El nostre 3er viatge a Ucraïna, va ser a cavall del primer any de guerra. Amb aquest motiu es van realitzar reunions dins del marc «Catalunya per la pau» on, entre d'altres, hi havia «Aturem la guerra» que havia estat un protagonista molt potent en la guerra d'Iraq. Però, en aquesta ocasió no va ser igual: el que llavors era claríssim, que les tropes ianquis es retessin, en aquest cas no ho era i la plataforma es negava en rodó a exigir la retirada de les tropes russes. Això s'agreujava perquè el dia 24 de febrer hi havia convocada una altra manifestació de refugiades ucraïneses. Les refugiades ucraïneses havien acceptat no posar res respecte l'OTAN, ja que ni nosaltres ni la plataforma ho podíem acceptar. En contrapartida, només demanaven que la plataforma exigís la retirada de les tropes. Aquesta discussió va portar a dues manifestacions, una el 24, que demanava la retirada de les tropes russes, i l'altra el 25, que no ho feia. Nosaltres vam anar amb les companyes ucraïneses.

Aquest debat es va repetir a tota Europa. A Berlín, hi va haver dues manifestacions també, una convocada amb les ucraïneses demanant una pau justa i la retirada de tropes, i una altra convocada per una ex-parlamentària de *Die Linke*, recolzada per la ultradreta d'*Alternativa per Alemanya*, contra l'enviament d'armes a Ucraïna. A París, només n'hi va haver una, perquè tots els sindicats que estan protagonitzant la lluita contra les pensions de Macron, demanaven una pau justa amb la retirada de les tropes ocupants.

Perquè no hi havia aquestes dificultats en el cas de l'Iraq? D'una banda, hi ha els que s'emboquen amb la bandera del «No a l'OTAN» per acabar recollint tots els arguments de Putin, des de la reivindicació del Donbàs com a part de Rússia, fins a arribar a un cartell ofensiu on s'identifica Ucraïna amb els nazis. Nosaltres estem per la dissolució de l'OTAN,

però això no pot negar el dret d'Ucraïna a armar-se per defensar-se, prenent les armes d'allà on vinguin. De la mateixa manera que els kurds sirians tenien tot el dret a agafar les armes que els oferien els EUA per a fer-ho; i en aquell moment cap d'aquests partits ho va qüestionar.

D'altra banda, hi ha els que apelen a la pau, dient que si es lliuren armes als ucraïnesos o no es cedeix a l'ocupació russa no hi haurà pau: demanen un alto el foc sense exigir la retirada de tropes. Vulguin o no aquests companys, això porta a la pau dels cementiris, la que avala el dret de conquesta. Aquests companys, també posen l'accent en l'increment de la despesa militar. També estem d'acord: cal aturar-la. Però l'enorme forat d'inversió militar ve de fa 25 anys, des del 1996, amb el govern d'Aznar que va disparar la inversió en armament, sobretot per fomentar una indústria armamentista en aquells moments molt minsos. I ho van mantenir tots els governs posteriors, inclòs el govern de PSOE-IU-UP, que, en plena pandèmia, el 2020-2021, va augmentar la despesa militar en quasi un 10%. Una política que el 2022 -abans de la guerra- feia d'Espanya el setè exportador d'armes del món i el 17è en despesa militar. Amb clients preferents com Aràbia Saudita, ser còmplices de catàstrofes humanitàries com la del lemen, o proporcionar avui les armes amb les que reprimeix i assassina la policia del Perú.

Sí, la despesa militar és enorme, impulsada pel govern més progressista de la història que el desembre de 2021 la va augmentar significativament avançant l'aprovació de la Llei de Seguretat Nacional i posant 1 de cada 5 euros que invertia l'Administració central a finalitats militars. I ara, és pitjor? Sí, ara és el 2,17% del PIB, per sobre del compromís de Sánchez amb l'OTAN. Són 3 de cada 10 euros que inverteix l'Estat el 2023: 27.617 milions d'euros.

Però són per armes per a Ucraïna? No. Els Leopard operatius que disposa Espanya estan a Melilla i només s'enviaran els inutilitzables de Saragossa que s'usen com a peces de recanvi, això sí, quan estiguin arreglats. L'ajuda que ha enviat Espanya són metralladores, municions, defenses antiaèries, cascs i armelles, ambulàncies, carros de transport, i poca cosa més: en cap cas justifiquen la despesa militar. I els països occidentals, de conjunt, encara no han decidit l'enviament significatiu de tancs

ÚLTIMA HORA

Argentina, La Plata

Atac ultradretà
a una seu
d' *Izquierda Socialista*

El 27 de març Izquierda Socialista va fer públiques les amenaces rebudes en un vídeo on un encaputxat apunta amb una arma els presents al local del partit a La Plata. Aquest fet es dona dies després de que es compleixin 47 anys del cop genocida de la Junta Cívico-Militar argentina.

Tenint en compte la història recent a Argentina, amb aquesta mostra dels sectors neofeixistes que actuen impulsats pels anomenats «llibertaris» de Milei – Espert i pels de *Juntos por el Cambio* de Macri-Bullrich, que animen a reprimir la protesta, així com sectors del govern que criden a ser el partit de l'ordre. Uns i altres donen aire a que els temps de la repressió, les desaparicions i els assassinats puguin tornar a un país amb 30.000 desapareguts. Encara ara, molts d'aquests genocides són a casa seva o caminen sense problema pels carrers del país.

Juntament amb el nostre repudi a les amenaces va la nostra solidaritat amb els/les companys/es d'Izquierda Socialista. Fem nostra la crida a una investigació i càstig als responsables materials i polítics d'aquesta acció miserable.

Volem acabar aquest comunicat amb les paraules del nostre mestre Nahuel Moreno: «la unitat d'acció al carrer per derrotar i aixafar la bèstia feixista».

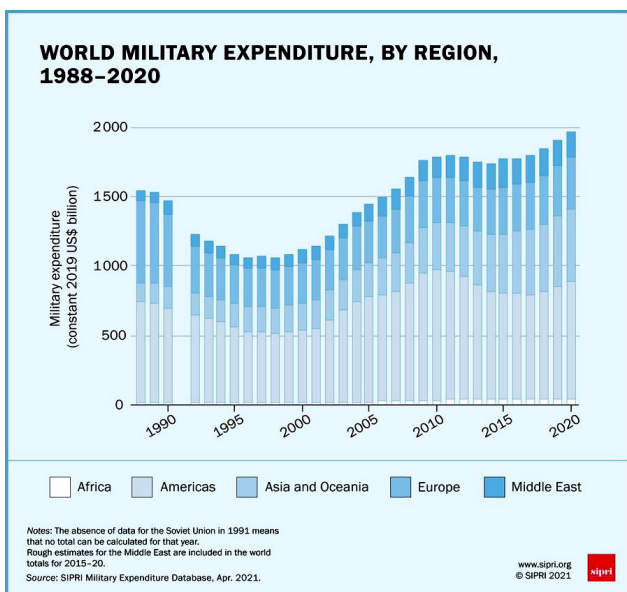
Barcelona, març de 2023

Lluita Internacionalista –
UIT-QI

i neguen absolutament els avions de caça, les armes que permetrien que Ucraïna recuperés els seus territoris.

La inversió respon al rearmament d'occident. La despesa militar global ja estava en una dinàmica

ascendent abans de la invasió russa. El 2020 – malgrat la pandèmia- va marcar el nivell més alt des que es tenen dades, el 1988, segons l'*Institut Internacional d'Investigacions per a la Pau d'Estocolm* (SIPRI). I això, a Europa, encara s'ha incrementat més en l'informe del 2023. A més, amb l'agressió de Putin, es va reforçar una OTAN que Macron havia definit «en mort cerebral». **Quan es diu que la despesa militar no permet més despesa social o augmentar la pensió mínima, no és perquè els diners se'n van a Ucraïna, sinó per una política criminal del govern de PSOE-IU-Podemos que afavoreix la indústria militar i l'exèrcit, i per la incapacitat dels moviments socials d'aconseguir prou mobilització com per aturar-los.**

Però tornant als debats, els dos raonaments, amb més o menys voluntat, estan en contra d'Ucraïna i afavoreixen a Rússia, ja que donen suport a l'exigència de Putin d'un alto el foc que mantingui les seves conquestes, i per tant sense retirada de les tropes russes. **Occident, des d'EUA a la UE estan per la negociació.** Fins ara, els ucraïnesos no, si no es retiren les tropes i es garanteix la seva integritat territorial. Veurem el que pot o vol aguantar el poble ucraïnès. Mentre ho faci, nosaltres estarem al seu costat.

M Esther del Alcázar i Fabregat

Síria

Atac criminal d'Israel sobre Alep

L'Aeroport Internacional d'Alep ha suspès el funcionament a causa d'un nou atac criminal de l'estat sionista d'Israel. La matinada del 7 de març, la ciutat que va ser la principal referència de la resistència contra la dictadura de Bashar Al-Assad, va ser bombardejada en un nou atac sionista. Per aquest motiu, l'Aeroport Internacional d'Alep va suspendre les seves funcions, enmig d'una crisi humanitària, davant de l'última catàstrofe del terratrèmol del 6 de febrer que va afectar la ciutat i les ciutats limítrofes turques.

Aquest nou atac criminal és la continuïtat de l'ofensiva israeliana contra el poble siríà al·legant objectius militars que posarien en perill la seva seguretat. És el quart atac d'aquest tipus des del començament de l'any, mentre que durant el 2022 hi va haver més de 90 atacs militars d'Israel sobre territori siríà. No només l'ocupació sionista en territori palestí, el bloqueig i els atacs constants a

Palestina marquen el rol criminal de l'estat d'Israel, sinó que s'hi sumen aquest tipus d'agressions amb el consentiment silenciós de l'imperialisme.

Mentre el govern genocida de Bashar Al-Assad posa traves a l'ajuda humanitària per contrarestar els danys i ajudar les víctimes de l'últim terratrèmol, aquest nou atac agreuja la situació. L'Aeroport Internacional d'Alep és el que rebia fa setmanes ajudes humanitàries internacionals i van haver de ser redirigides a l'aeroport de Damasc i la ciutat veïna de Latakia.

Des de la UIT-CI denunciem aquest nou atac criminal de l'estat sionista d'Israel, sobre el poble siríà que resisteix davant de la desídia del dictador Bashar Al-Assad, enmig de l'agreujament de la crisi que va causar el terratrèmol.

Denunciem la complicitat i el silenci de l'imperialisme ianqui i l'OTAN.

Solidaritat amb els pobles de Síria i Turquia afectats pel terratrèmol, que els governs proporcionin tots els recursos necessaris per a l'ajuda humanitària i els rescats a les zones afectades.

Prou bombardejos sionistes a Síria i prou crims sionistes a Palestina.

8/3/2023.

Unidad Internacional
de Trabajadoras
y Trabajadores -
Cuarta Internacional

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: [lluaitainternacionalista](https://www.facebook.com/lluaitainternacionalista)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI